

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—LEGISLAȚIUNE—ECONOMIE POLITICĂ—FINANȚE—SOCIOLOGIE

FONDATOR :
ION S. CODREANU
Avocat

DIRECTOR :
DEM. I. DOBRESCU
Avocat

COMITETUL DE REDACȚIE :

Traian Alexandrescu, Decanul Baroului de Ilfov; **Alexandru Cerban**, Profesor Universitar, Avocat; **Iosif G. Cohen** Consilier la Consiliul Legislativ, Avocat; **Gr. Conduratu**, Avocat; **N. Jac Constantinescu**, Președinte la C. de Apel București; **E. Cristoforeanu**, Dr. în Drept dela Roma, Avocat; **René Demogue**, Profesor la Facultatea de Drept din Paris; **Vintilă Dongoroz**, Conferențiar universitar, Membru în Consiliul de disciplină al Baroului Ilfov; **D. Gălășescu-Pyk**, Profesor Universitar, Avocat; **Alfred Juvara**, Profesor Universitar, Avocat; **Ștefan Laday**, Președinte la Consiliul legislativ; **I. Gr. Perieșeanu**, Directorul Bibliotecii Marilor Procese, Avocat; **Emil Ștan Rappaport**, Consilier la Curtea de Casație din Varșovia; **C. Sipsom**, Profesor Universitar; **C. A. Stoeanovici**, Conf. univ., Membru al Consiliului Legislativ; **Gr. L. Trancu-Iași**, fost Ministru, Avocat; **Petre Vasilescu**, Profesor Universitar; **Al. Velescu**, Dr. în Drept, Avocat; **Albert Vahl**, Profesor la Facultatea de Drept din Paris.

SECRETAR DE REDACȚIE :

E. C. Decusară, Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticii Judiciare

S U M A R

— *Inamovibilitatea magistraților și limita de vârstă*, de Prof. Const. G. Rarincescu;

— *Note la legea pentru unificarea unor dispozițiuni referitoare la executarea silită din 11 Iulie 1929*, de avocatul Maximilian Schor;

— *Lege asupra suspendării executării silite privitoare la bunurile rurale și aplicațiunea ei în ce privește cambiile*, de avocații A. Schwefelberg și I. Cassvan;

— *I. Gr. Perieșeanu, Poliția Judiciară*, studiu legislativ-critic, *Recenzie*, de Vintilă Dongoroz;

JURISPRUDENȚĂ.

— *Idem s. II: Banca de Scont cu Firma Natter et Wurf* (Reprezentarea soc. anonime în justiție. Condițiunile de valabilitate ale procurii date de Consiliul de ad-ție avocațului. Apel semnat de avocat ca procurator. Procura nepublicată în Monitorul Oficial. Nulitatea apelului. Netransmisibilitatea semnăturii sociale, fără votul consiliului și publicarea în Monitorul Oficial. Art. 89, 90 și 96 c. com), cu o *Notă critică* de E. Cristoforeanu ;

— *Curtea de apel București s. IV: Alex. Cristescu cu Elena Cristescu* (Dacă legea din 11 Iulie 1930, privitoare la urmărirea silite ale bunurilor imobiliare, este aplicabilă și urmărirea de venituri generale?).

A apărut:

SOLUȚIUNI NOUI PENTRU REALIZAREA ȘI EXTINDEREA CONVERSIUNII de E. *Cristoforeanu*, Avocat. *Prețul lei 30.*

A apărut:

CONVERSIUNEA ȘI ASANAREA DATORIILOR AGRICOLE — *din punct de vedere juridic, economic și financiar*, — URMATĂ DE UN STUDIU CRITIC ASUPRA PROIECTELOR PREZENTATE PARLAMENTULUI de d. **CONSTANT GEORGESCU**, Profesor de finanțe la FACULTATEA DE DREPT DIN BUCUREȘTI. 1932. *Prețul 100 lei.*

INAMOVIBILITATEA MAGISTRAȚILOR ȘI LIMITA DE VARSTA

De câțiva ani, și cu deosebire dela războiul încoace, nu a existat Ministru de Justiție, care să nu fi avut cel puțin intențiunea de a modifica, coborând sau prelungind limita de vârstă, la care urmează să fie scoși la pensiune magistrații noștri, în special consilierii dela Inalta Curte de Casație. Unii din ei au înfăptuit această modificare, cum a fost în anul trecut, când limita de vârstă pentru Curtea de Casație a fost coborâtă dela 70 la 68 de ani, iar actualmente Ministerul de justiție intenționează să coboare din nou această limită la 65 ani.

Nu voi cercetă, în acest articol, motivele reale sau aparente ale acestor modificări, și în special ale acestor coborâri ale limitei de vârstă; nu voi cercetă acest lucru, nu pentru că acest lucru nu ar avea importanța sa considerabilă, dar pentru că în acest studiu voesc să mă mențin numai pe terenul strict juridic și să cercetez din punctul de vedere al dreptului public român, valabilitatea juridică a acestor acte legislative sau administrative, prin care se coboară limita de vârstă a magistraților.

În studierea acestei valabilități vom avea de cercetat următoarele chestiuni: este posibil în prim rând ca printr-o lege ordinară să se reducă limita de vârstă a magistraților și ca această reducere să fie aplicată chiar magistraților existenți în funcțiune, în categoria respectivă la promulgarea legii? Ori dimpotrivă, dacă această coborâre este posibilă, ea nu poate să fie aplicată decât magistraților, cari vor fi numiți ulterior în categoria respectivă.

Sunt convins, că numai simpla formulare a acestor întrebări, va surprinde pe mulți din marii noștri juriști, cari nu au judecat încă cu capul lor această problemă, ci s'au mulțumit să accepte o soluțiune valabilă în alte state sau în alte timpuri, fără să țină seamă de situațiunea juridică existentă astăzi în țara noastră.

În judecarea acestei probleme trebuie să pornim dela un fapt incontestabil și anume: că prin coborârea limitei de

vârstă și prin aplicarea acestei dispozițiuni chiar și magistraților existenți în funcțiune în categoria respectivă, un magistrat, care în baza unor texte de legi era inamovibil până la vârsta de 70 ani, prin efectul noii legi, care coboară limita la 65 ani, devine amovibil, dacă a depășit această ultimă vârstă și este pus la pensie în mod anticipat față de vechia lege.

Cu alte cuvinte, un magistrat, care era inamovibil, prin efectul unei legi ordinare, pierde această inamovibilitate și este îndepărtat din funcțiune.

Acesta este faptul categoric incontestabil și pe care trebuie să-l avem în vedere în cercetarea acestei probleme; — și punând în acest mod problema, chestiunea juridică se formulează dela sine: este posibil în sistemul dreptului nostru public, ca prin efectul unei legi ordinare un magistrat să-și piardă inamovibilitatea?

Doă principii de drept public, deopotrivă de importante și considerabile intervin în mod neîndoelnic în rezolvarea acestei probleme: primul este principiul libertății Statului, recte al puterii legiuitoare, de a da serviciilor publice organizarea, pe care o socotește la un moment dat convenabilă și conformă, cu interesul public; al doilea, este principiul constituțional în țara noastră, al inamovibilității magistraților.

Primul principiu nu-și găsește o consacrare formală și directă în vreun text pozitiv de lege, el decurge însă în mod incontestabil din plenitudinea de putere a legiuitorului ordinar, care în măsură, în care nu este îngădit de Constituțiune, poate să edicteze orice măsuri va crede de cuviință că sunt necesare ordinii sociale. În baza acestei plenitudini, legiuitorul ordinar poate, juridicește vorbind, să atingă chiar drepturile legitime dobândite, atunci când înțelege în mod expres, să facă aceasta, dând formal caracter retroactiv dispozițiunilor legislative, cu excepțiunea acelor drepturi, care sunt proteguate în mod special de Constituțiunea noastră, cum sunt spre ex.: dreptul de proprietate și creanțele contra Statului. Din această cauză principiul respectării drepturilor câștigate se impune mai mult interpretării jurisprudențiale, când legea nu conține în mod expres o dispozițiune, care-i dă efect retroactiv, decât legiuitorului însuși. Trebuie însă să adăug, că din punct de vedere al ordinii și siguranței sociale, este recomandabil, ca în orice domeniu legiuitorul să se ferească de dispozițiuni retroactive și să respecte drepturile legitime dobândite, întrucât stabilitatea raporturilor juridice este de esența vieții sociale civilizate.

În baza acestui principiu legiuitorul este liber să organizeze serviciile publice de orice natură, așa luptă cum crede de cuviință, să hotărască de existența, desființarea sau funcționarea lor, de Statutul agenților chemați a asigura funcționarea lor regulată, fără ca în această organizare funcționarul să poată invoca existența unor drepturi câștigate conform Statutului, mai cu seamă atunci, când prin dispozițiuni exprese legea este cu caracter retroactiv sau înțelege să atingă aceste drepturi. Încât, juridicește vorbind, un funcționar, sau magistrat, nu poate să invoace un drept câștigat din Statut, cum este în specie al inamovibilității, din moment ce acest Statut este așezat de o lege ordinară și ulterior o altă lege pozitivă modifică acest Statut și înțelege să aplice noile dispozițiuni chiar funcționarilor sau magistraților existenți în funcțiune la data promulgării legii.

În ce privește însă pe magistrații din țara noastră, situațiunea lor se schimbă și libertatea puterii legiuitoare în această privință trebuie examinată la lumina celui de al doilea principiu în legătură cu această materie și anume: al principiului constituțional al inamovibilității magistraților, înscris în art. 104 din Constituțiune în cuprinderea următoare: judecătorii sunt inamovibili în condițiunile speciale, pe care legea le va fixa.

Sistemul juridic al statelor moderne, întemeiat pe principiul separațiunii puterilor, a conceput puterea judecătorească, ca un organ separat, atât de puterea executivă, cât și de cea legiuitoare, căutând să organizeze puterea judecătorească în așa fel, ca să fie independentă și stăpână pe conștiința ei. Una din măsurile, prin care se aduce această independență, era tocmai consacrarea principiului inamovibilității magistraților, pe care constituantul român l-a consacrat în textul formal arătat mai sus. Această dispozițiune a Constituțiunii noastre a fost îndreptată în special în contra puterii legiuitoare, în dosul căreia se ascunde cel puțin în țara noastră aproape în totdeauna arbitrarul și atotputernicia guvernamentală, întrucât față de puterea executivă, principiul inamovibilității era deplin câștigat prin legile anterioare de organizarea magistraturei.

Dacă acesta a fost rostul art. 104 din Constituțiune, apoi desigur, legiuitorul ordinar nu poate atinge această inamovibilitate, nici direct, suspendând-o la un moment dat și nici indirect, coborând limita de vârstă, și aplicând această dispozițiune magistraților din categoria respectivă, întrucât rezultatul este același în ambele cazuri: îndepărtarea din funcțiune a unui magistrat inamovibil.

Acest lucru este în același timp rațional și logic. Căci, dacă am presupune spre ex.: că o nouă lege de organizare a magistraturei ar cere alte condițiuni de avansare pentru a fi spre ex. consilier la Curtea de Apel, aceste condițiuni nu vor putea fi cerute, decât acelor, cari se vor numi de aci înainte; ele nu se vor putea aplica celor existenți în funcțiune, întrucât ar fi posibil, ca unii din ei să nu le îndeplinească și atunci ar urma ca să fie sau îndepărtați, sau retrogradați, ceea ce ar atinge fără îndoială, principiul inamovibilității lor.

Dar, la această s'ar putea obiecta: Constituțiunea prevede că judecătorii dobândesc inamovibilitatea numai în condițiunile legii, fără să definească ea însăși, ce este această inamovibilitate, când și pentru cât timp se dobândește. Se dă dreptul prin urmare legiuitorului ordinar de a fixa conținutul și condițiunile dobândirii inamovibilității și după cum va fixa acest conținut mai mult sau mai puțin larg, el are posibilitatea și dreptul să acorde sau să retragă această inamovibilitate.

Prezentată în această formă obiecțiunea este lipsită de seriozitate. Noțiunea de inamovibilitate nu este o creațiune a legilor; pe deasupra textelor de legi, locale sau naționale, ca aproape toate noțiunile și instituțiunile juridice fundamentale, ea este o creațiune a conștiinței juridice a omenirii. Astăzi toată omenirea civilizată înțelege prin inamovibilitate imposibilitatea revocării sau transferării unui funcționar, în alt mod decât pentru culpă de serviciu și în urma unei judecăți disciplinare. Modalitățile și condițiunile de realizare și protejire a acestei inamovibilități, pot să varieze după lege și țară; noțiunea însă nu; nu poate o lege română să definească astăzi inamovibilitatea ca fiind spre ex.: dreptul autorităților superioare de a revoca în condițiuni arbitrare pe un funcționar, căci s'ar acoperi de răs.

Când Constituțiunea a înscris dispozițiunea art. 104 a avut în vedere această noțiune acceptată de toată lumea; ea a lăsat legiuitorului ordinar numai sarcina de a stabili condițiunile de amănunt, în care ea se dobândește și se păstrează, putând fixa între altele, limita de vârstă, până când durează, magistratul rămânând în funcțiune până la această dată. Dar din moment ce un magistrat a căpătat inamovibilitatea conform condițiunilor legii în vigoare, el a căpătat în mod definitiv o situațiune juridică, pe care nu i-o poate răpi nimeni întrucât o definește, nu dela legea care îi determină condițiunile, ci dela Constituțiunea însăși, care i-o acordă în mod expres și integral. Inamovibilitatea, pe care o dobândește în acest caz magistratul, nu este o inamovibilitate de principiu și variabilă, ci este o inamovibilitate efectivă, reală și valabilă pentru

întreg termenul prevăzut de lege, fie că acest termen ar fi fost înscris în legea, sub care a fost numit în acea categorie de magistrat, fie că el ar fi fost ulterior prelungit prin o altă lege. Acest termen nu poate să fie micșorat prin coborârea ulterioară a limitei de vârstă cu unul, doi sau cinci ani, căci dacă s'ar admite principial acest lucru, atunci nimic nu s'ar opune ca puterea legiuitoare ordinară să reducă cu oricâți ani ar vrea acest termen și să scoată la pensie pe toți consilierii dela Curtea de Casație și atunci suntem în drept să ne întrebăm, care mai este inamovibilitatea pe care a înscris-o în Constituție legiuitorul, tocmai pentru a împiedica pe legiuitorul ordinar să se atingă de inamovibilitatea judecătorilor? Această soluțiune se impune cu atât mai mult, cu cât această inamovibilitate nu a fost determinată de o rațiune vană și arbitrară; ea tinde să asigure magistraturii independența și stabilitatea, de care are absolută nevoie, într-o țară, unde o spunem cu durere, nu există respect al tradițiunii, al instituțiilor sociale și al drepturilor și libertăților publice și cetățenești.

Iată de ce credem, în concluziune că legiuitorul ordinar poate să coboare limita de vârstă la diferitele categorii de magistrați, dar nu poate să aplice această dispozițiune magistraților existenți în funcțiune în categoria respectivă la data promulgării legii. Consecrând dispozițiunea contrară legiuitorul ordinar ar face o operă inconstituțională, încălcând, nu cum s'a afirmat principiul drepturilor câștigate, ci nesocotind principiul constituțional al inamovibilității magistraților, care își găsește o consacrare formală și definitivă în art. 104 al Constituțiunii noastre din 1923.

CONST. G. RARINCESCU,
Profesor universitar

NOTE

La legea pentru unificarea unor dispozițiuni referitoare la Executarea silită din 11 Iulie 1929*)

1. Nu arare ori aplicarea în practică a unor dispozițiuni legale, duce la rezultate cu desăvârșire contrarii „Intențiunilor” legiuitorului.

Legea pentru unificarea unor dispozițiuni referitoare la la executarea silită, oferă un exemplu tipic.

Scopul legii e cunoscut. E menită să vie „în ajutorul debitorilor”, care-și văd bunurile imobiliare vândute silit, cu prețuri derizorii.

„Pentru remedierea acestei situațiuni, Statul, neputând rămâne nepăsător față de deprecierea unei însemnate părți din averea națională, care reprezintă economia acumulată a mai multor generațiuni, și rezământul pe care el trebuie să se bizuie... am întocmit acest proiect de lege... cu care credem că vom veni în ajutorul debitorilor”, se exprimă Expunerea de motive.

Drept mijloc tehnic pentru realizarea intențiunilor sale, legiuitorul a utilizat următorul sistem procedural :

a) A obligat creditorul ca în cererea de executare, „să arate valoarea” imobilului urmărit, evaluare ce se comunică debitorilor prin comandament. (art. 1).

b) A dat drept debitorului să conteste evaluarea făcută de creditor și să ceară instanței prețuirea

bunului urmărit printr'un expert „în termen de opt zile dela comunicarea comandamentului”. (Art. 2 al. 1).

c) A creiat sistemul fixării de către instanța de urmărire a valorii bunului urmărit „pe baza expertizelor și a ori ce alte elemente de apreciere” (art. 4 al. 1).

Legiuitorul a socotit că prin măsurile luate a evitat vânzarea silită a imobilelor pe prețuri derizorii!...

Rezultatul practic.

Cele mai multe executări silitie imobiliare se fac pe bază de titluri executorii, cu deosebire acte de ipotecă, care cuprind din partea debitorilor, clauza de stil a alegerii de domiciliu, în vederea comunicării actelor de procedură în caz de urmărire.

Debitorul își alege mai în totdeauna domiciliul la imobilul ipotecat care foarte adeseori nu corespunde domiciliului real al debitorului urmărit. În genere debitorii săteni își fac alegerea de domiciliu la avocatul redactor al actului, domiciliind în oraș...

Comandamentul se comunică la domiciliul „ales”.

Debitorul nu e de cât „formal” încunoștiințat de urmărirea începută.

Cele opt zile dela comunicarea comandamentului, trec — în asemenea împrejurări — fără ca debitorul să conteste evaluarea făcută de creditorul urmărit.

Valoarea arătată de creditor — de cele mai multe ori ridicolă — rămâne definitivă și în ziua vânzării „suma dela care încep strigările va fi... cea fixată de creditor” redusă cu 25%. (art. 6 al. 3).

Tribunalul de urmărire, potrivit sistemului acceptat de instanțele noastre judecătorești, întemeiat pe dispozițiunile art. 7 din lege, își refuză ori ce drept de apreciere și adjuceacă imobilul asupra ori căru „concurrent” care oferă ori cât de puțin peste 75% eventual 65% din suma la care creditorul evaluase imobilul urmărit...

Imobilele se adjuceacă azi sub regimul legii chemate să vie „în ajutorul debitorilor” și să evite „deprecierea unei însemnate părți din averea națională, care reprezintă etc...” la prețuri ridicole, adjucecare care n'ar fi avut cu siguranță loc sub regimul „vechilor” dispozițiuni de urmărire silită, cuprinse în condica de pr. civ. (art. 544 pr. civ.) și cari potrivit unei jurisprudențe bine fixate (vezi Dan, pr. civ. adnotată, ediția 3-a, jurisprudență sub art. 544), lăsau tribunalului de urmărire suverana apreciere cu privire la suficiența prețului rezultat la licitațiune.

Legea reclamă o urgentă modificare.

E necesară — în parte — o revenire la vechiul sistem procedural.

Ori de câte ori, nu există hotărârea judecătorească de fixare a valorii imobilului urmărit, prevăzută de art. 4 din lege, tribunalul de urmărire să aibă deplină apreciere asupra suficienței prețului rezultat la licitațiune.

Sau să se introducă sistemul expertizei obligatorii, așa cum exista mai înainte în procedura Bucovineană, desființată prin actuala lege...

E neîngăduit ca printr'o lege pomită cu intențiunea mărturisită de a veni „în ajutorul debitori-

lor" să se creieze decăderi și situațiuni cari să ducă la rezultate cu desăvârșire protivnice scopului urmărit, dezastruoase adesea ori pentru debitorii „în ajutorul" cărora venise legea...

2. Care e „valoarea" pe care legiuitorul a avut-o în vedere și care a înțeles că trebuie „fixată" imobilului urmărit?

Valoarea din momentul evaluării contradictorii, în fața instanței de urmărire, pe baza expertizelor care se fac succesiv în timp pentru fie care urmărire în parte și cari țin seama — în mod natural — în determinarea valorii de prețurile din momentul efectuării expertizei?

Sau valoarea „de 3—4 ani în urmă" care se pare că în gândul legiuitorului reprezintă „adevărata valoare" a bunurilor și pe care tribunalul ar putea-o fixa potrivit art. 4 din lege „pe baza expertizelor și a orice alte elemente de apreciere".

Legea nu dă un răspuns lămurit.

Expunerea de motive cuprinzând rațiunea noii legiferări legitimează ultima soluțiune.

„Cauze multiple de ordin economic și financiar au concurat la deprecierea imobilelor urbane și rurale, devalorizând proprietatea aproximativ de 3 ori, față de valoarea ce o avea în o epocă nu mai depărtată de 3—4 ani în urmă.

...Statul neputând rămâne nepăsător față de deprecierea unei însemnate părți din averea națională... am întocmit acest proiect de lege..." (din expunerea de motive).

Legiuitorul socoate fenomenul economic al „deprecierei", datorit unor împrejurări „excepționale" și trecătoare, care odată „trecute", imobilele își vor „recăpăta" din nou valoarea „reală" de mai înainte...

Din vremea când „ipotecile nu reprezentau nici o treime din valoarea bunurilor grevate"...

Și legiuitorul înțelege să intervină. Să oprească vânzări silite la valori depreciate și să fixeze odată pentru totdeauna adevărata valoare a imobilului urmărit.

S'ar părea că în fapt acceptarea acestei soluțiuni ar duce la o adevărată suspendare a urmărilor silite imobiliare.

Cum s'ar mai putea găsi în condițiunile economice de azi, concurenți care să ofere prețurile de acum 3—4 ani...

Și totuși.

Deprecierea de 25% și 35% acceptată de legiuitor nu este o suficientă devalorizare care să armonizeze intențiunile legitime din expunerea de motive și dreptul de urmărire al creditorului?...

Primirea primei soluțiuni nu reprezintă ea oare în fapt consacrarea judecătorească a deprecierei în timp a bunurilor pe care legiuitorul a vrut tocmăi s'o înlăture?...

Mai mult.

Oare, practica judecătorească care obligă instanța de urmărire să adjucece imobilul asupra ori cărui concurent care oferă ceva mai mult decât 75% sau 65% din valoarea fixată a imobilului, nu reprezintă, sub regimul primei soluțiuni, o depreciere mult mai accentuată de cât aceia probabilă sub regimul vechei legi de procedură?...

Sub regimul unei legi venite „în ajutorul debi-

torilor" să oblige instanța să adjucece la 65% din valoarea actuală a imobilului?...

Nu se creiază astfel o situațiune cu desăvârșire contrarie intențiunilor „bunului legiuitor"?...

3. Prim dispozițiunile art. 4 din lege se suprimă dreptul de apel înotriva încheierii Tribunalului. „Înotriva încheierii instanței nu se poate face apel" (art. 4 al. 2 din lege).

Dreptul de apel e suprimat înotriva ori cărei încheieri a Tribunalului, dată cu prilejul procedurii de fixare a valorii imobilului urmărit?

Ori numai înotriva încheierii instanței, prin care se fixează valoarea „pe baza expertizelor și a orice alte elemente de apreciere"?...

Ipotețic se pot ivi următoarele situațiuni.

Debitorul face o cerere de prețuire a bunului urmărit.

Cererea se face tardiv, într'o urmărire în curs în care legea de unificare nu-și găsește aplicarea, în împrejurări legale inadmisibile...

Cererea făcută în cadrul legii se respinge ca nesustținută de instanța judecătorească...

Încheierea Tribunalului prin care se rezolvă admisibilitatea „în principiu" a cererei de prețuire sau se respinge ca „nesustținută" este definitivă și neapelabilă pe baza art. 4 al. 2 din lege?

În prim rând.

E limpede.

Textul art. 4 al. 2 — care suprimă dreptul de apel — are în vedere un singur fel de încheiere.

Încheerile prin care se fixează valoarea imobilului urmărit „pe baza expertizelor și a orice alte elemente de apreciere".

Atât și nimic mai mult.

În al 2-lea rând.

Existența textului prin care se suprimă dreptul de apel, presupune existența apelului înotriva încheierilor Tribunalului.

Altfel „suprimarea" ar alcătui un adevărat nonsens.

Textul art. 4 al 2 creiază o decădere dintr'o cale procedurală naturală... care ar exista fără suprimare expresă...

Și ca orice text creind decăderi, este de cea mai strictă interpretare.

Numai încheierea prin care se fixează valoarea imobilului urmărit, nu e susceptibilă de apel.

Ori ce altă încheiere dată cu prilejul noii proceduri creiată de legiuitor e susceptibilă de apel.

Calea apelului este însă deschisă ambelor părți litigante?

În materie de urmărire silită imobiliară, calea apelului este o cale „naturală" de atac atât pentru debitori cât și pentru creditori?

Procedura de urmărire imobiliară „de drept comun" cunoaște reguli proprii consacrate prin textul art. 533 al. 1 și 2 pr. civ.

Potrivit acestui text, numai creditorul urmărit are deschisă calea apelului înotriva încheierilor Tribunalului, prin care se admite contestațiile debitorului.

Debitorul urmărit nu are deschisă de cât calea recursului înotriva hotărârilor Tribunalului prin care i se resping contestațiunile.

În materie de urmărire silită imobiliară, dreptul

de apel nu există deci „principlal” de cât pentru creditorul urmăritor.

Debitorul „în principiu” nu are deschisă calea apelului.

In consecință.

Debitorul nu poate apela încheierile Tribunalului, prin care, pentru un motiv sau altul, îi s'ar respinge cererea de prețuire a imobilului vândut.

In acest sens s'a și pronunțat Curtea de Apel Iași secția I-a, prin decizia din 6 Martie 1931, (publicată în *Curierul Judiciar* No. 33 din 1931, pag. 524, 525).

Pe de altă parte, Creditorul urmăritor are totdeauna deschisă calea apelului în potriua încheierilor Tribunalului, prin care în mod necuvenit, s'ar fi admis „în principiu” cererea de expertizare a imobilului urmărit.

Și totuși...

E incontestabil.

Sistemul procedural de drept comun din materia urmăririlor silite imobiliare, care suprimă dreptul de apel pentru debitorul urmărit, constituie o suprimare a unei căi naturale de atac.

O „excepție” dela principiul procedural fundamental a celor două grade de jurisdicțiune... Și numai pentru debitor...

Și ca orice excepțiune, urmează să fie supusă unei stricte interpretări.

Poate fi asimilată cererea debitorului de a i se prețui printr'un expert imobilul urmărit, „contestațiunilor”, prevăzute de art. 525 pr. civ. în privința cărora debitorul — în caz de respingere — n'are drept de apel?

Noua instituțiune procedurală creiată de legiuitorul din 1930 „în favoarea debitorului” poate fi încadrată în textul art. 525 pr. civ. și supusă regimului sever din art. 533 Pr. civ. sub regimul unor texte existente înainte de noua lege pentru unificarea unor dispozițiuni referitoare la executarea silită și cari n'au putut să aibă în vedere noul „drept” creiat de actuala lege în favoarea debitorului?

Textul art. 4 al. 2 din legea de unificare, care suprimă dreptul de apel înpotriua încheierilor de evaluare, să fi avut în vedere numai posibilitatea de apel a creditorului, apel care preiudecă „atât de grav” interesele debitorului urmărit, „în ajutorul căruia” venea legea, prin întârzierea pe care o aduce în efectuarea urmăririi?

Sau.

Suprimând dreptul de apel în potriua încheierilor de evaluare, legiuitorul a avut în vedere ambele părți litigante — debitor și creditor — recunoscându-le astfel amândouă „în principiu” existența dreptului de apel, în lipsa unei suprimări exprese?

Multe și legitime întrebări care așteaptă încă soluțiunea definitivă din partea instanțelor judecătorești.

4. Este obligată instanța, ori de câte ori se oferă la licitațiune, un preț, ceva mai mare decât suma dela care licitațiunea începe (valoarea imobilului fixată de tribunal sau creditor redus cu 25% întâia oară, cu 35% a 2-a oară. Art. 6 al. 3 și art. 7 al. 2) să adjucece imobilul indiferent de suma cu cât s'a oferit mai mult?

Ori Tribunalul poate să refuze adjucecare, apreciind asupra suficienței prețului eșit la licitațiune publică?

Mai păstrează, Tribunalul de urmărire, sub regimul lezei de astăzi, dreptul de apreciere, ce i se recunoștea sub regimul vechei lezei de procedură?

O întrebare la care legea nu ne dă un răspuns.

Și încă mai puțin, un răspuns clar și categoric.

Voi încerca să schitez soluțiua legală posibilă conformă cu „intențiile” legiuitorului.

Textele privitoare la problemul de rezolvat sunt cuprinse în art. 6 al. 3 și art. 7 din lege.

Au următorul cuprins :

„Suma dela care încep strigările va fi cea fixată prin încheierea instanței redusă cu 25%, sau în lipsă, cea fixată sau acceptată de creditor, redusă în aceeași proporție” (art. 6 al. 3).

„Dacă la primul termen fixat pentru licitațiune, nu s'a oferit un preț mai mare decât cel fixat de articolul precedent, licitațiua se va amâna...

„La noul termen, ce se va fixa, prețul dela care vor începe strigările va fi cel fixat de art. 6, redus cu 10%, iar licitațiua va continua potrivit regulilor procedurale în vigoare” (art. 7).

Din textul art. 7 al. 1, rezultă că Tribunalul e obligat să amâne vânzarea ori de câte ori „nu s'a oferit cu un preț mai mare de cât cel fixat de articolul precedent”. Mai mare, adică de cât „suma fixată prin încheierea instanței, redusă cu 25% sau în lipsă, cea fixată sau acceptată de creditor, redusă în aceeași proporție” (art. 6 al. 3).

Este însă Tribunalul obligat să adjucece în totdeauna de câte ori „sau oferit un preț mai mare” de cât cel arătat prin art. 6 al. 3 din lege, indiferent „cu cât s'a oferit mai mult”?

Textul al. 2 al art. 7, legitimează soluțiunea afirmativă...

De vreme ce, în caz de amânarea licitațiunei pentru că „nu s'au oferit un preț mai mare de cât cel fixat de art. 6 al. 3 din lege”, la noul termen, licitațiunea începe dela un preț redus încă cu 10%, e logică soluțiunea care obligă tribunalul să adjucece ori de câte ori la prima licitațiune s'a oferit mai mult de cât prețul fixat de art. 6 al. 3 din lege.

E inconceptibil să dai instanței posibilitatea să amâne pentru „insuficiența prețului” pentru ca, să obligi la termenul următor de licitațiune, să înceapă vânzarea la un preț și mai redus, de cât întâia oară...

Și totuși... Aceasta să fi fost intențiua legiuitorului? Acesta este „spiritul” lezei?

N'a vrut oare legea să evite adjuceări la prețuri derizorii?

Nu aceasta poate fi interpretarea textului conformă cu însăși rațiunea de existență a novej lezei...

Prin art. 7, legiuitorul n'a făcut altceva, de cât să fixeze un minimum de preț, sub care să nu se poată face adjucecare.

Legea oprește tribunalul să adjucece dacă „nu s'a oferit un preț mai mare de cât cel fixat de art. 6 al. 3”, nu-l obligă însă — prin nici un text — să adjucece, chiar dacă s'a oferit un preț mai mare decât, acel dela care se începe licitațiunea.

Nici textul al. 2 al art. 7 nu desminte această interpretare.

Legiuitorul și pentru al 2-lea termen nu fixează de cât tot un minimum de preț sub care să nu să

poată face adjudecarea. Este drept că pentru al 2-lea termen de vânzare acest minimum este cu 10% mai redus de cât minimum de preț pentru primul termen de vânzare.

A dat dreptul instanței să adjucece dacă s'a oferit „mai mult” de cât „suma fixată prin închierarea instanței, redusă cu 35% sau în lipsă cea fixată sau acceptată de creditor, redusă în aceeași proporție”.

N'a obligat însă — nici de astă dată — tribunalul, să facă adjudecarea la acest minim de preț.

Un minim, în mod logic, constituie o limitare în mai puțin, nu o limitare în mai mult.

Concluziunea firească.

Și sub regimul legii de astăzi, Tribunalul păstrează dreptul de apreciere asupra suficienței prețului rezultat la licitațiune și nu este obligat să adjucece indiferent de suma cu cât s'a dat mai mult, peste prețul dela care a început licitațiunea.

În sprijinul acestei soluțiuni se poate aduce și argumentul de text din partea finală a art. 7 al. 2 din lege.

Legea spune, că licitațiunea începându-se „la noul termen” dela prețul prevăzută de art. 6 redus cu 10%.

„Licitația va continua potrivit regulilor procedurale în vigoare”.

Este drept că formula legii este îndestul de obscură.

Nu este însă mai puțin adevărat, că prin regulile procedurale în vigoare, legiuitorul a putut înțelege regulile procedurale în vigoare în materie de executare silită în momentul promulgării noii legi, reguli care recunoșteau în mod neîndoelnic Tribunalului de urmărire, dreptul de apreciere asupra suficienței prețului eșit la licitație.

De altfel — interpretarea de mai sus dată textelor — corespunde interpretării — până într'o anumită măsură adevărată interpretare „autentică” — cuprinsă în circulara Ministerului de Justiție No. 66.920 din 4 August 1930.

Ministerul de Justiție și autorul legii, d-l Grigore Iunian, dă tribunalelor următoarele directive cu privire la interpretarea legii.

La punctul 13.

„La noul termen de licitație fixat, instanța judecătorească va putea adjuceca bunul asupra celui ce a oferit un preț mai mare, sau dacă nimeni nu oferă un preț mai mare de cât cel dela care strigările încep prin aplicațiunea art. 544 al. 3, la cererea creditorului, va putea adjuceca asupra acestuia imobilul licitat...”

Sau dacă va socoti că prețul eșit la licitație este prea mic în raport cu valoarea imobilului, va putea amâna licitația pentru un alt termen”.

Din acest citat, rezultă limpede că autorul legii, recunoaște tribunalului de urmărire un drept de apreciere asupra suficienței prețului eșit la licitațiune și facultatea de a amâna licitațiunea, ori de câte ori ar socoti că „prețul eșit la licitațiune este prea mic, în raport cu valoarea imobilului”...

Dreptul de „apreciere” al Tribunalului de urmărire, a cărei existență principială socotim că nu poate fi contestată, nici sub regimul legii de astăzi, este el însă tot atât de nelimitat ca și sub regimul vechilor dispozițiuni de procedură civilă?

De reținut două situațiuni posibile deosebite.

a) Urmăriri în cari au intervenit hotărârea de evaluare a imobilului urmărit, pronunțate de instanța de urmărire pe baza art. 4 din lege și care potrivit al. 2 al aceluiași articol sunt neapelabile și deci definitive.

b) Urmăriri în cari — din lipsa unei contestațiuni în termen a debitorului urmărit — nu există de cât evaluarea făcută de creditor prin cerere de executare.

În prima ipoteză.

Socotim că există autoritate de lucru judecat.

Hotărârea de evaluare, leagă Tribunalul, după cum leagă și părțile litigante și ea are de scop de a determina valoarea imobilului urmărit tocmai în vederea licitațiunii viitoare.

N'ar putea Tribunalul, cu prilejul licitațiunii, să constate că imobilul urmărit, prețuiește mai mult de cât fixase prin hotărârea de evaluare și să refuze adjucecare pentru insuficiență de preț, chiar dacă s'ar fi oferit un preț egal cu suma fixată prin hotărârea de evaluare.

Cu alte cuvinte în această ipoteză, dreptul de apreciere al tribunalului este limitat între suma de la care începe licitațiunea și suma cuprinsă în hotărârea de evaluare.

După cum Tribunalul este obligat să amâne vânzarea, în caz când nu se oferă nici minimum legal, tot așa este obligat la cererea creditorului urmărit, să adjucece imobilul, ori de câte ori se oferă, suma la cât se evaluase imobilul, prin hotărârea de evaluare.

Într'a doua ipoteză.

Nu se mai poate invoca „autoritatea de lucru judecat”. Nu există o hotărâre judecătorească de fixarea valorii imobilului urmărit, care să lege Tribunalul...

Două soluțiuni sunt posibile.

a) Să se recunoască Tribunalului un drept nelimitat de apreciere. Legea prin art. 6 al. 3. n'a pus pe acelaș plan evaluarea fixată prin închierarea instanței, cu „cea fixată de creditor” de cât numai în vederea determinării „minimumului” la care trebuie să înceapă licitațiunea și sub care nu se poate face adjucecare.

Atât și nimic mai mult...

În consecință, Tribunalul va putea socoti insuficient prețul oferit la licitațiune și să refuze adjucecare, ori cât de mult s'ar fi dat peste evaluarea făcută de creditor prin cererea de executare.

b) Evaluarea făcută de creditor prin cererea de executare a rămas definitivă prin necontestarea ei din partea debitorului urmărit.

Lipsa ori cărei întâmpinări din partea debitorului înăuntru termenului legal, implică din partea debitorului recunoașterea justei evaluări pe care creditorul urmărit a făcut-o...

Există o quasi convențiune între creditorul urmărit și debitorul urmărit, cu privire la valoarea imobilului scos în vânzare.

Qui tacet, consentire videtur...

Evaluarea creditorului, necontestată de debitor, echivalează legal evaluării judecătorești.

Într'o asemenea soluțiune, dreptul de apreciere al Tribunalului de urmărire este limitat între minimumul dela care începe licitațiunea și sub care nu

se poate face adjudecarea și suma la care creditorul evaluase imobilul urmărit.

Prima soluțiune e mai aproape de „intențiile” legiuitorului, cea din urmă aproape de textul legii.

5. *Dacă imobilul, la al 2-lea termen de licitațiune, când licitațiunea s'a început dela valoarea imobilului, fixată de Tribunal sau creditor, redusă cu 35%, nu s'a adjudecat din lipsă de concurenți, la noul termen de vânzare, Tribunalul trebuie să adjudece imobilul la ori ce preț?*

Legea reglementează situațiunea numai pentru primele două termene de vânzare, fixând numai pentru acestea „prețul dela care vor începe strigările”.

Pentru termenele ulterioare de licitațiune, noua lege nu cuprinde nici o dispozițiune deosebită.

În consecință. Reintrăm — în parte — sub regi-mul vechei proceduri.

Licitațiunea se va începe dela „prețul ce creditorul urmăritor, va arăta, în cererea ce va trebui să facă Tribunalului, înainte de plata taxelor de afiște și publicații” potrivit art. 506 al. 2 pr. civ., ori cât de mic ar fi prețul arătat de creditor.

Este însă Tribunalul obligat să facă adjudecarea, ori de câte ori s'au oferit ceva mai mult, de cât „prețul dela care a început licitațiunea”?

Hotărât. Nu!

Tribunalul — ca și la primele două termene de vânzare — păstrează un drept de apreciere suveran, între „prețul dela care au început strigările” și valoarea fixată prin hotărârea Tribunalului conform art. 4 din lege, sau de creditor, prin cererea de executare.

Această interpretare — e cuprinsă până într'un anumit punct — și în circulara Ministerială amintită.

„La acest termen (la al 3-lea termen) cum și la termenele ce eventual se vor mai fixa, se va urma în totul regulile prescrise de codul de procedură civilă cu singura deosebire ca adjudecarea asupra creditorului nu va putea fi făcută de cât pe prețul ce reprezintă valoarea bunului, declarată sau acceptată de el, ori fixată de instanță, redusă în proporția arătată la punctul 12” (adică cu 35%).

Iar în prima parte acestui aliniat din circulara Ministerială.

În afiștele și publicațiunile ce se vor emite pentru acest nou termen fixat, se va trece drept preț dela care strigările urmează a începe, prețul ce creditorul e obligat să arate prin deosebită cerere, înainte de plata taxelor de afiște și publicații (art. 506 al. 2 pr. civ.) ori, în lipsa unei atare arătări, prețul arătat în publicațiunile anterioare”.

Din circulara Ministerială care recunoaște și ea creditorului dreptul în principiu de a fixa un preț dela care să se înceapă licitațiunea, mai mic chiar de cât acel fixat de lege, pentru primele două termene de vânzare, rezultă, că *minimumul de preț arătat de lege pentru al 2-lea termen de vânzare, este valabil și pentru termenele ulterioare de licitațiune, Tribunalul neputând adjudeca sub acest minim de preț.*

Soluțiunea Ministerială „logic”, păcătuiește.

Cum.

Pe de o parte, prin aplicarea art. 506 al. 2 pr.

civ., recunoști creditorului dreptul ca după al 2-lea termen de vânzare, amânat din lipsă de concurenți, să fixeze prețul dela care vor începe strigările, la ori ce sumă, ori cât de mică (nu mai există un preț minimal dela care se încep strigările...) și pe de altă parte oprești instanța să adjudece sub valoarea imobilului fixată prin hotărârea de evaluare sau creditor redusă cu 35% ?!

Atunci, ce rațiune se poate găsi „dreptului” creditorului, de a fixa un preț de începerea licitațiunei (deci ipotetic și sub evaluarea fixată redusă cu 35%) când adjudecarea nu se va putea face, în nici într'un caz, sub valoarea „minimală” reprezentată prin valoarea imobilului redusă cu 35% ?

Ce să se mai facă „strigări” și „licitație” sub prețul minimal de adjudecare?

E un adevărat *non sens*.

Logic. Două sisteme sunt posibile.

Unul: Să recunoști creditorului dreptul — potrivit art. 506 al. 2 pr. civ. — să fixeze el prețul dela care să înceapă strigările, recunoscând implicit instanței de urmărire, dreptul de adjudecare la acest preț, chiar dacă el ar fi mai mic, de cât valoarea fixată imobilului, redusă cu 35%.

Sau: Creditorul nu are dreptul să fixeze el prețul la care vor începe strigările.

Textul art. 506 nu-și mai găsește azi aplicarea.

Legea fixează — pentru ori câte termene de licitațiune ar fi — un minim de preț, sub care nu se poate face vânzarea și fixează în consecință pentru tot timpul urmăririi „prețul dela care urmează să se înceapă strigările”.

Notele de mai sus mi-au fost sugerate, de „problemele” pe care zilnic le pune aplicarea în practică a noiei legi de „unificare”.

Dacă ele, la rândul lor, vor sugera altora, discuțiunea necesară pentru „fixarea” cât mai grabnică a unei jurisprudențe uniforme, își vor fi îndeplinit menirea...

Roman, 30 Noembrie 1931.

MAXIMILIAN SCHOR

Avocat

Legea asupra suspendării execuțiunii silite privitoare la bunurile rurale și aplicațiunea ei în ce privește cambiile*)

Legea din 18 Decembrie 1931, privitoare la suspendarea executării silite a bunurilor rurale, a fost votată cu scopul de a permite elaborarea liniștită a legii conversiei datoriei agricole.

*) Articolul nostru de mai sus a fost dat la tipar, înainte de a fi apărut desbaterile complete ale legii pentru suspendarea urmăririi și executării bunurilor rurale. În momentul când scriam acest articol, nu aveam la dispoziție decât Comentariul d-lui Profesor Stocanovici, privitor la desbaterile proiectului în fața Adunării Deputaților. Desbaterile în fața Senatului nu au apărut decât în ultimul număr al *Curierului Judiciar*, publicate de d-l Traian Alexandrescu, Decanul Baroului Tribunalului Ilfov, Senator și raportor al legii la Senat. D-sa, în interesantele răspunsuri pe care le-a dat colegilor d-sale, confirmă în mare parte concluziunile articolului nostru. Regretăm că parvenindu-ne prea târziu, nu ne-am putut folosi de explicațiunile d-sale, atunci când scriam articolul nostru.

Astfel, redactorii ei au avut în vedere numai o durată limitată de aplicare, fixând ca dată de încetare a efectului dispozițiilor ei, ziua de 15 Februarie 1932.

Lăsând la o parte chestiunea de a se ști dacă până la acea dată, redactarea legii conversiunii care se și anunță destul de laborioasă, va putea fi terminată și dacă nu va trebui prelungit termenul de aplicare al legii suspendării, trebuie observat că prin complexitatea raporturilor de drept cărora legea le aduce o îngrădire, prin mulțimea situațiilor juridice pe care ea le crează și prin dificultățile care ea le suscită, legea aceasta își va arăta repercursiunile ei încă mult timp după ce dispozițiile ce le cuprinde își vor fi încetat efectul. Astfel, vor putea fi declarate ulterior ca nule, urmăriți pornite în disprețul dispozițiilor ei sau vor fi respinse acțiuni cambiale de regres pentru nefacerea protestului la timp contra giranților, etc.

Cu privire tocmai la dispozițiile acestei legi în materie cambială, vom examina aci numai dificultățile ce le crează art. 1 al. 2 și 4 din această lege, relativ la cambiile ce ajung la scadență, înainte de 15 Februarie 1932.

Este interesant de notat de la început, că din felul cum s'au votat diferitele alineate ale acestei legi, se poate deduce că ea cuprinde două feluri de dispozițiuni care-i dau o înfățișare dublă.

În adevăr, legea a fost propusă cu scopul de a opri până la votarea legii conversiunii datoriiilor agricole, actele de urmărire și executare îndreptate asupra *bunurilor rurale*. Proiectul de lege, de altfel, prin modul cum era redactat, tindea să apere proprietățile agricole de orice atingere, în așteptarea regulării definitive a situațiunii datoriiilor agricole.

Scopul inițial nu era nici decum apărarea proprietărilor agricole. Aceasta rezultă din însăși redactiunea art. 1, astfel cum s'a prezentat în proiectul original, din expunerea de motive ce însoțea proiectul, precum și din debaterile parlamentare în cursul cărora această distincțiune s'a remarcat, ba chiar s'a criticat.

Găsim în raportul comisiei prezidate de d-l Constantin Stoeanovici, raport semnat de d-l I. Vasilescu-Valjean, confirmarea acestei idei: „S'a păstrat în întocmirea proiectului de lege, criteriul obiectiv de protecțiune a bunurilor rurale, deoarece măsurile de urmărire și de executare se îndreaptă în deosebi asupra acestor bunuri ce au fost expres grevate”. Și mai departe se arată în acel raport că ceiace se urmărea, era împiedicarea „diminuării patrimoniului ce reprezintă gajul lor”.

De altfel, în ședința de la 16 Decembrie 1931, d-nul Grigore Trancu-Iași sublinia această caracteristică a legii: „Veniți dvs. cu o lege prin care suspendați executările numai la agricultori și luați principiul nu al persoanei agricultorilor—și sper că d-l Valjean are să mă înțeleagă — ci al lucrurilor agricole”.

Totuși, prin două dispozițiuni introduse pe cale de amendament în Adunarea Deputaților, și care formează al. 2 și 4 al primului articol, s'a extins beneficiul acordat de lege și debitorilor cambiali.

Astfel, în urma propunerii d-lui I. Constantinescu-Bordeni, s'a introdus al. 2, în cuprinderea următoare:

„Beneficiile legii de față se aplică în mod excepțional și codebitorilor solidari în cazul când unul din debitori intră în prevederile acestei legi”.

Această prescripțiune a fost reluată și complectată în mod special în ce privește cambiile și debitorii cambiali de al. 4 al aceluiaș articol.

„Cambiiile pe care figurează debitorii ce pot invoca beneficiile acestei legi și a căror scadență are loc până la 15 Februarie 1932, se consideră că au de drept scadența la data de 15 Februarie 1932 cu dobânda Băncii Naționale pe tot acest interval”.

Care sunt consecințele acestor dispozițiuni?

Disponând apărarea de urmăriți a codebitorilor solidari cum sunt mai ales giranții cambiilor și totodată prelungirea termenului în ce privește cambiile ce scad înainte de 15 Februarie 1932, legiuitorul a schimbat caracterul și scopul măsurilor protegitoare ce le luă, astfel încât s'a ajuns la o măsură de apărare a *debitorilor agricoli și codebitorilor lor solidari*, pe de o parte, iar pe de alta s'a oprit protestul cambiilor. Este incontestabil că adăugând aceste două alineate, legea a căpătat un nou caracter pe lângă cel vizat de autorii proiectului.

De unde până atunci se urmărea împiedicarea luării de măsuri care ar fi putut atinge și modifica statutul-quo al proprietăților agricole, legea fiind făcută după un criteriu obiectiv, aceste din urmă dispozițiuni tind a crea debitorilor agricoli o situațiune favorizată, fără a se mai sprijini pe aceleași rațiuni ca acele ce au determinat aducerea legii în debaterile parlamentului și graba cu care s'a votat.

Legea capătă astfel un nou caracter, criteriul după care se inspiră fiind un criteriu subiectiv, căci în realitate protestul cambiilor nu are nimic a face cu urmărirea proprietăților. Protestul nu constituie în sine nici un act de urmărire sau de executare a creanțelor, ci o formalitate de conservare a drepturilor ce urmează a fi valorificate ulterior, prin acțiunea cambială. Ulterior acesteia, abia, se poate vorbi de o urmărire purtând asupra bunurilor rurale.

Este tocmai ceea ce arăta d-nul Grigore Trancu-Iași, în ședința din 16 Decembrie a Camerei, când cerea ca legea să institue un moratoriu pentru toată lumea. D-sa spunea: „un agricultor are urmăriți personale și ca consecință, poate să fie executat. Aceste urmăriți personale se opresc numai asupra bunurilor agricultorilor sau merg și asupra persoanei aceluia care exercita profesiunea de agricultor? După aceia care vor fi consecințele asupra obligațiilor cambiale a polițelor semnate de agricultori la ordinul comercianților?”

Cererea d-sale a fost urmată de votarea al. 2 și 4, care opresc protestul cambiilor.

Dar, oprindu-se protestul cambiilor debitorilor rurali până la 15 Februarie 1932, legiuitorul nu poate să fi avut în vedere apărarea proprietății agricole, ci numai aceia a debitorilor agricultori, adică să acorde un termen de grație acestora.

Astfel, între aceste două serii de dispozițiuni nu există decât o singură trăsătură identică, aceea a termenului de aplicare: 15 Februarie 1932.

În afară de această absorbire într-o lege cu un obiect precis a unui alt obiect cu totul în afară de scopul inițial al legii, absorbire care ni s'a părut vrednică de a fi subliniată,—aceste dispozițiuni mai suscită următoarele chestiuni, care, în practică, s'au și prezentat și care reclamă o soluționare:

1) Beneficiul legii trebuie el invocat de debitor, care cu acest prilej are a face dovada calității sale de debitor, protejat (personal sau codebitor solidar), sau creditorul e dator a verifica el din oficiu calitatea debitorilor?

Ni se pare că teza cea dintâi este cea justă. Aceasta este de altfel și părerea exprimată de președintele comisiei legislative a Camerei, d-nul Constantin Stoeanovici, în comentariul legii publicat de d-sa, (Editura Adevărul, pag. 56—57 No. 13).

„Pentru a beneficia însă de normele de favoare edictate de lege, debitorii interesați trebuie să se prevaleze de ele în mod expres. Suspendarea urmăririi și a executării sau prelungirea termenului au loc de drept în sensul că nimic nu li se poate opune. Nu înseamnă însă, că debitorul nu trebuie să le reclame explicit. E vorba într-adevăr de o situațiune de protejare. E o favoare pe care legiuitorul a acordat-o unor anumiți debitori. Pentru ca favoarea să opereze, debitorul trebuie să o invoace”.

În sensul acestei păreri, credem că militează și alte argumente:

a) Astfel, cambia fiind un instrument care este destinat circulației și trecând prin diferite mâini, ar fi imposibil posesorului cambiei să cunoască pe toți debitorii succesivi; să știe care e calitatea acestor debitori, dacă sunt sau nu agricultori și prin urmare dacă intră sau nu printre beneficiarii legii. Rezultă deci că e logic ca debitorul interesat a se prevala de beneficiul ce îi acordă legea, să fie acel care să invoace aplicațiunea prevederilor legii, să ceară protejarea ce i-o acordă dispozițiunile al. 4 din art. 1 din lege.

b) Pe de altă parte, ar fi și nedrept ca să se impună creditorului cambial sarcina de a face această dovadă. De pildă: Dacă creditorul ar fi obligat a face el însuși verificarea calității creditorului cambial, s'ar putea întâmpla ca neputând termina cercetările sale până în ziua de protest, sau fiind pus în imposibilitate de a proceda la aceste cercetări sau a face o exactă verificare, să fie împiedicat a cere protestul cambiei, astfel să piardă drepturile contra giranților.

Consecința aceasta ar fi cu totul arbitrară, mai ales că debitorului cambial și numai lui îi e oricând cu putință să facă dovada și el e singurul care are interes a o face.

Iată deci un al doilea motiv pentru care nu i se poate pune în sarcină creditorului cercetarea dacă debitorul său intră sau nu în categoria protejăților ei.

c) În sfârșit, s'ar mai putea deasemenea imagina, ca în cazul unei cambii emise de un debitor neprotejat și girate de un debitor protejat, creditorul să renunțe cu totul la girant. În acest caz, nu se vede de ce emitentul — care nu el garantează pentru girant, ci invers — să profite de avantajile legii. Or, dacă legea s'ar aplică de plin drept, atunci nemai fiind loc la distincțiuni, creditorul nici n'ar avea prilejul să renunțe la girant și astfel ar fi împiedicat să dreseze protest contra unui emitent, care de fapt nu e protejat de lege.

Și din acest punct de vedere, deci analiza legii și efectelor ei posibile, duce la concluziunea că beneficiul ei nu poate fi acordat de plin drept debitorilor agricoli și codebitorilor solidari, ci ei trebuie să-l invoace, și bineînțeles să-și dovedească calitatea.

2. Creditorului îi este interzis de a face protestul sau este numai dispensat de a-l face?

a) Din argumentele dezvoltate mai sus, am tras con-

cluziunea că beneficiul legii trebuie invocat de debitorul protejat. Prin urmare, creditorul este dispensat de a face protestul, atunci când debitorul își justifică calitatea, dar nu-i este interzis de a-l face.

b) A interzice, de altfel, dresarea protestului înseamnă a expune pe creditor să piardă acțiunea contra giranților, când n'ar fi făcut la timp protestul, deși acceptantul (emitent) nu e debitor protejat. Consecința aceasta ar fi prea gravă și este cert că legiuitorul nu a avut o asemenea intențiune.

3. Care e sancțiunea facerii protestului, în cazul când debitorul ar face dovada calității sale?

Când debitorul își va fi dovedit calitatea sa de debitor agricol, — creditorul va fi dispensat de a face protestul.

Dacă totuși, trecând peste această dovadă, creditorul va determina dresarea protestului, trebuie subliniat că îl așteaptă sancțiunea prematurității protestului.

În această privință, dacă se va proceda la protest, în disprețul dovezii făcute a calității de debitor agricol, — protestul va fi considerat prematur. Cambia va fi considerată ca scăzând la data de 15 Februarie 1932, iar protestul va trebui repetat la 16 Februarie 1932 (vezi comentariul d-lor Constantin Stoeanovici, citat pag. 59).

E de observat că dacă debitorul a întârziat peste ziua protestului, a face dovada cerută de lege, protestul care va fi dresat, va fi deasemenea prematur dacă dovada se face ulterior acestei date, însă, cum creditorul nu poate fi considerat în culpă, debitorul nu poate intentă nici o acțiune în daună. (Credem că în acest din urmă caz, dubla cheltuială a protestelor va fi în sarcina debitorului).

Față de dificultățile ce legea le suscită, creditorul are de ales între a nu face protest la timp, și deci a pierde efectele ce legea le leagă de dresarea protestului, ori de a face un protest inutil sau cel puțin prematur. Bineînțeles prima alternativă îi poate fi mai dăunătoare din punct de vedere practic.

A. SCHWEFELBERG și I. CASSVAN
Avocați.

RECENZIE

I. GR. PERIȚEANU, *Poliția Judiciară*, studiu legislativ-critic; Editura „Curierul Judiciar” 1931.

Ilicitul penal în legiuirile moderne lărgindu-și mereu frontierele și-a creiat adevărate dominionuri în mai toate sferile de manifestări sociale supuse unei disciplinări juridice. Această expansiune a condus firesc la o extindere a activității polițienești sub dublul aspect al atribuțiunilor preventive (poliție administrativă) și atribuțiunilor represive (poliție judiciară), de unde creiarea atâtor servicii speciale de poliție: fiscală, sanitară, silvică, veterinară, minieră, ferovieră, muncitorească, etc. etc. toate acestea alături de poliția generală. Corelațiunea, care merge uneori până la sincronicizare, dintre activitatea preventivă și represivă face aproape imposibilă separațiunea, sub raportul personalului, între poliția administrativă și cea judiciară. Există totuși în planurile suprapuse ale ilicitului penal o linie de demarcațiune între *criminalitatea și delincvența propriu zisă* (marea represivă) și *nedisciplina socială* (mica represivă). În lupta contra criminalității și delincvenței propriu zise, organizarea unei adevărate armate, chemate să reacționeze prompt, eficace și intensiv, devine tot mai necesară, de unde tendința în toate statele civilizate de a

organiza un corp special de *poliție judiciară tehnică*, alături de serviciile de poliție cu dubla funcțiune (administrativă și judiciară). Două tendințe caracterizează criminalitatea și delinquența din zilele noastre: tendința de *asociare* pentru ca printr-o întinsă diviziune a muncii să se poată realiza maximum de rezultate și tendința de *tehnizare*, adică de punere la contribuțiune a tot ceea ce progresele științei pot oferi ca mijloc de mai sigură, rapidă și discretă realizare. Unei criminalități organizate și tehnicitate nu i se poate răspunde cu sorț de izbândă decât printr-o poliție judiciară special organizată și perfect tehnicizată (laboratorii de investigațiuni, oficii de identificare, servicii medico-legale, echipe mobile de personal tehnic, etc.).

Iată de ce socotim că studiul d-lui I. Gr. Periețeanu, vine la timp pentru a face atent pe legiuitorul nostru asupra importante chestiuni a organizării poliției judiciare, chestiune care trebuie să primească o serioasă soluționare în opera de unificare a dreptului nostru procedural penal.

Determinarea rolului, funcționării și organizării poliției judiciare și deci fixarea atribuțiilor, caracterului, compunerii și poziției serviciilor de poliție judiciară, va trebui să preocupe în deosebi pe legiuitorul nostru.

În studiul său, d-l Periețeanu, cu multă competență și adâncă pătrundere examinează problema în întregul ei, făcând în primul rând o critică a sistemului în vigoare, atât din punctul de vedere al conceptului cât și din acela al organizării, și formulând apoi o serie de propuneri interesante și serios justificate.

Desigur sistemul actual este pe cât de necoresct științificește, pe atât de nepractic. Legea actuală confundă fazele procesului penal și implicit atribuțiunile organelor chemate să deservescă fiecare fază: ori *descoperirea și cercetarea* nu e tot una cu *urmărirea*, iar acestea nu pot fi confundate cu *instrucțiunea prealabilă*. Că fazele *perioadei preliminare* pot fi uneori comprimate între ele, iar altele comprimate chiar cu fazele *perioadei de judecată și perioadei de execuțiune* (de pildă: în flagrantele delict, în delict de audiență, în contravențiuni, etc.), aceasta nu schimbă nici atribuțiunile firești și nici compunerea organelor respective. Așa dar, urmărirea și instrucțiunea nu sunt atribuțiuni ale poliției judiciare, cum greșit se prevede în sistemul legii actuale. Ministerul public ca și judecătorii de instrucție pot dispune de poliția judiciară, o pot îndruma și supraveghea, pot efectua pot efectua eventual acte de poliție judiciară dar nu trebuie să fie încorporați poliției judiciare. Aceasta în ceiace privește compunerea.

În ceiace privește caracterul, desigur poliția judiciară nu poate fi decât un organ al puterii executive atașat puterii judecătorești.

Din punctul de vedere al organizării și poziției, poliția având în vedere dublă funcțiune (atribuțiuni de poliție judiciară și atribuțiuni de poliție administrativă) serviciile de poliție mixtă, vor putea funcționa pe lângă administrațiunile respective; din punctul de vedere însă al îndrumării, supravegheții și coordonării activității multiplelor servicii de poliție, va trebui să admitem o bifurcare și anume: sub raportul atribuțiilor de poliție administrativă, organul suprem va fi ministerul de resortul căruia aparține serviciul de poliție (interne, sănătate, finanțe, domenii, etc.), iar sub raportul atribuțiilor de poliție judiciară toate serviciile de poliție vor avea ca organ suprem Ministerul de justiție. Cât despre serviciile de poliție judiciară speciale, ele neavând atribuțiuni de poliție administrativă, vor funcționa atașate Ministerului de justiție.

Iată de ce socotim că propunerea d-lui Periețeanu de a se atașa Ministerului de justiție serviciile de poliție judiciară speciale (tehnice) este și teoretic și practic justificată și va trebui înfăptuită. Un precedent demn de luat în seamă îl găsim în Statele-Unite unde deși serviciile de poliție sunt des-

centralizate (pe orașe: *The Municipal Police*; pe state: *The State Police*, fiecare cu servicii tehnice proprii) totuși există și un serviciu general: *The Federal Police* care este atașat la *Department of Justice* (Ministerul de Justiție) având două mari diviziuni: *Bureau of investigation* și *Criminal identification division*.

Oum în afară de aceste servicii speciale de poliție judiciară tehnică, atribuțiunile de poliție judiciară se îndeplinesc de toate celelalte servicii de poliție mixtă cu funcțiune dublă (administrativă și judiciară) și cum revine Ministerului de justiție în principal îndrumarea, supraveghearea și coordonarea tuturor acestor servicii în tot ceea ce privește *atribuțiunile de poliție judiciară*, credem iarăși demn de toată atențiunea propunerea d-lui Periețeanu de a se creia un subsecretariat de stat pe lângă Ministerul Justiției, chemat să funcționeze ca organ suprem al poliției judiciare, pentru o cât mai bună, mai promptă și mai intensă acțiune a serviciilor de poliție judiciară tehnică și a îndeplinirii atribuțiilor de poliție judiciară din partea tuturor celorlalte servicii de poliție mixtă.

Desigur în sistemul actual la noi, ca și în Franța, Belgia și Italia, poliția judiciară lucrează sub directivele și supraveghearea Procurorilor generali, dar coordonarea activității poliției judiciare trebuie să meargă mai sus de districtul fiecărei Curți de apel, ceiace presupune un organ central superior; iar opera de îndrumare, supravegheare și sistematizare trebuie să fie nu numai unitară dar și continuă, pregătind, stimulând și desăvârșind activitatea de poliție judiciară neîntrerupt, iar nu numai sporadic, ceiace iarăși reclamă un oficiu central de îndrumare bine organizat. În Anglia de pildă unde poliția este foarte descentralizată. (în 183 districte și chiar la Londra cele două mari servicii: *The Metropolitan Police* și *The City of London Police* sunt absolut independente) totuși există un organ central de coordonare, consiliul șefilor tuturor polițiilor pe lângă *Home office* (Ministerul de interne).

Împărtășind deci vederile din studiul d-lui Periețeanu, avem credința că legiuitorul nostru va găsi în acest studiu un bun îndrumar și va ține seamă de propunerile formulate în el și de considerațiunile juridice și practice cari le motivează.

VINTILA DONGOROZ.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. U-a

Audiența dela 30 Noembrie 1931

Președenția D-lui AL. DEM. OPRIȘCU Consilier

Banca de Secont a României cu Natter & Wurth

Decizia No. 675

Reprezentarea soc. anonime în justitie. Condițiunile de valabilitate ale procurei date de cons. de ad-tie avocatului. Apel semnat de avocat ca procurator. Procură nepublicată în M. Of. Nulitatea apelului. Netransmisibilitatea semnături sociale fără votul consiliului și publicare în Mon. Of. Art. 89, 90 și 96 c. com.

1.—*Pctiv: art. 89 și 90 cod. com., actul constitutiv sau statutele soc. anon. trebuie să arate cari sunt persoanele cari au semnătura socială. În conformitate cu aceste dispozițiuni, statutele Băncii recurente în art. 29, dispune că Consiliul va hotări persoanele cari vor semnă valabil pentru Bancă și că orice act urmează să poarte două semnături, iar art. 38 că în ce privește reprezentarea înaintea justiției sau aut. ad-tive, Banca va fi reprezentată prin persoanele delegate de către consiliul de administrație prin procură generală.*

În speță, apelul fiind semnat numai de o singură persoană, este nul.

2.—*Faptul că avocatul societății avea procură de a o reprezenta înaintea justiției precum și a face valc-*

bil apel, recurs, etc., procură dată de două persoane autorizate de cons. de ad-tie cu drept de a angaja banca, nu îndrituie pe procurator să semneze apelul pe baza procurei și în numele societății, de oarece pe deoparte de nicăieri nu rezultă că acele două persoane care au dat acea procură și cari ar fi avut semnătura socială puteau transmite acest drept de a semnă și către alte persoane printr'o simplă procură, fără formalitatea votului consiliului de ad-tie și publicarea în Mon. Of., conf. art. 96 c. com.

3.—*Procura dată în asemenea condițiuni nu putea acoperi neregularitatea apelului făcut în virtutea altui mandat dat de altă persoană.*

Curtea,

Ascultând pe recurentă prin d-l avocat C. Stoenescu și intimata prin d-l G. Nemetescu și

Deliberând,

Asupra recursului introdus de Banca de Scont a României, în contra deciziei no. 162 din 1931 a Curții de apel din București s. II.

Văzând motivul de casare, formulat astfel:

„Exces de putere. Violarea art. 29 și 38 din statutele Băncii și a art. 35 și 36 din legea avocaților. Denaturare de acte. În adevăr, deși Curtea de Apel constată că d-l avocat Al. Săvulescu are procură din partea Băncii de Scont a României, procură autentificată de Tribunalul Ilfov s. notariat sub no. 28.518 din 1926, semnată de d-nii C. Hagi Theodorachi și M. Georgescu, autorizați de consiliul de administrație prin încheierea publicată în Monitorul Oficial no. 74 din 1926 și cari sunt prin urmare în drept a angaja Banca și deși în această procură se arată categoric că d-l avocat Al. Săvulescu, are dreptul să reprezinte Banca înaintea instanțelor judecătorești, punând orice fel de concluziuni și având în mod special prevăzut dreptul de a face apeluri, recursuri, etc., totuși, Onor. Curtea de apel zice că d-l Al. Săvulescu nu poate face în mod valabil un apel, că drepturile sale s'ar mărgini numai să reprezinte Banca în instanță în conformitate cu art. 38 din statute. A judeca astfel este a violă atât dispozițiunile art. 29 și 38 din statutele Băncii, cât și art. 35 și 36 din legea avocaților. În baza art. 29 din statute semnătura a două persoane anume arătate de consiliu, leagă în mod valabil Banca în orice fel de afaceri. Este deci, în afară de orice discuțiune, că procura dată d-lui av. Alex. Săvulescu, semnată de d-nii C. Hagi Theodorachi și M. Georgescu, cei ce aveau semnătură socială, este bine dată și deci avocatul Alex. Săvulescu poate face toate actele arătate în acea procură. Ceva mai mult, chiar dacă prin procură nu s'ar fi arătat în mod special dreptul de a face apeluri, etc., totuși potrivit dispozițiilor lor. 36 din legea avocaților, procură dată unui avocat îi acordă dreptul de a face și lua orice măsuri cu caracter judiciar și procedural, chiar dacă nu se indică în mod special toate aceste drepturi. Este suficient ca un avocat să aibă procură de a reprezenta o parte în justiție, că prin însăși acest fapt avocatul să poată face orice fel de apeluri, recursuri, etc.

Dreptul ca un avocat să reprezinte în justiție pe o parte, este prevăzut de art. 35 din legea avocaților și el implică în sine dreptul de a face orice act pentru aducerea la îndeplinire a mandatului (art. 36).

Curtea de apel hotărând că avocatul Al. Săvulescu putând numai să reprezinte Banca, fără însă să poată face și un apel în numele ei violează art. 38 din statute, ce invoacă și art. 35 și 36 din legea avocaților, de care nu a ținut seamă când a pronunțat deciziunea sa, comițând și un exces de putere, prin faptul că denaturează complet sensul și litera actului invo-

cat (procura autentificată de Tribunalul Ilfov s. not. la no. 28.518 din 1926. Art. 38 din statute nu spune decât un singur lucru: că înaintea instanțelor judecătorești nu este nevoie să se prezinte în persoană doi din cei ce pot angaja firma socială că Banca este suficient reprezentată prin un singur avocat, căruia i se va da o procură de cei în drept. Din momentul însă ce Banca a dat avocatului o procură spre a o reprezenta în fața justiției, avocatul are dreptul să facă toate actele necesare pentru aducerea la îndeplinire a mandatului ei, chiar dacă nu ar fi menționate expres în acel mandat“.

Având în vedere deciziunea supusă recursului și actele dela dosar din care rezultă că, după cererea creditoarei Firma Natter et Wurth, prin ordonanța președintelui Tribunalului Ilfov s. II com. no. 13.423 din 1928 s'a dispus înființarea unei popriri în mâinile directorului Băncii de Scont a României, pe orice sume de bani, ce are de primit dela această Bancă, debitoarea lor Maria Wurth până la concurența sumei de 177.152 lei, creanță în baza sentinței comerciale no. 238 din 1928, rămasă definitivă și investită cu formula executorie, și care poprire a fost validată de Tribunalul Ilfov s. II com. prin sentința comercială No. 2643 din 27 Noembrie 1928, care a fost atacată cu apel de terțiul poprit, Banca de Scont a României.

Că înaintea Curții de apel București s. II, la termenul de 6 Februarie 1930, jurnal No. 942, intimata în apel, creditoarea popritoare a ridicat incidentul de neregularitatea apelului introdus de Banca de Scont, deoarece nu poartă semnătura a doi membri autorizați de consiliul de Administrație de a semnă valabil ci numai o singură semnătură Alex. Săvulescu, întru cât cea de a doua semnătură A. I. Stoenescu nu este proprie a acestuia și a cerut o verificare a semnăturii chiar în prezența acestuia, ceiace s'a admis de Curte; că după mai multe amânări în care timp s'a încuviințat o expertiză grafică a acestei semnături și care efectuându-se a stabilit că semnătura nu este făcută propriu de A. I. Stoenescu și în același timp s'a respins și o contra expertiză, cerută de Banca de Scont în ziua de 26 August 1931, reprezentantul apelantei, Banca de Scont, d-l avocat A. Stoenescu, a recunoscut că semnătura nu este a sa, susținând însă că apelul este valabil numai cu o singură semnătură, cea a d-lui A. Săvulescu, în baza dispoz. art. 38 din statutele Băncii, iar Curtea de fond, după ce declară desbaterile închise, a amânat pronunțarea a doua zi, 27 August 1931, când prin deciziunea no. 162, admite incidentul ridicat de intimata Firmă Natter et Wurth și prin consecință, anulează apelul.

Având în vedere că, pentru a ajunge la această soluțiune, Curtea de fond motivează că potrivit articolului 29 din statutele Băncii apelante, orice act făcut în numele apelantei, va purta două semnături, iar consiliul de administrație va hotărî persoanele cari pot semnă valabil pentru ea, că prin procesul verbal no. 5 din ședința dela 8 Martie 1928, publicat în Monitorul Oficial no. 61, din 16 Martie 1928, Consiliul de administrație al apelantei a acordat semnătura soc. cu dreptul de a angaja în mod valabil pe apelantă, între alte persoane și d-lor A. Săvulescu, directorul serv. Contencios cu drept de primă semnătură și A. Stoenescu avocat, cu drept de a doua semnătură și a decis că actele cari angajează societatea, nu pot fi semnate în mod valabil decât purtând două semnături; că apelul de față, fiind semnat de două persoane autorizate: A. Săvulescu și A. Stoenescu dintre care s'a stabilit că cea a d-lui A. Stoenescu nu

e proprie și nici ratificată în termen, nu este un act valabil; că mai motivează Curtea de fond în ce privește chestiunea ridicată de Banca apelantă că d-l A. Săvulescu avea procură autentică din partea a doi reprezentanți autorizați de consiliul de administrație de a face și semnă singur în numele Băncii: acțiuni, apeluri, recursuri și orice acte în justiție, această procură nu poate face valabil apelul, deoarece în baza acestei procuri, așa cum prevede art. 38 din statute, d-l avocat A. Săvulescu nu poate decât numai să reprezinte valabil pe bancă înaintea justiției și a autorităților publice.

Având în vedere că, prin motivul de casare de mai sus recurenta susține că, soluționând astfel, Curtea de fond, cu exces de putere a comis o violare a art. 29 și 38 din statutele Băncii și a art. 35 și 36 din legea avocaților prin aceea că, procura dată d-lui A. Săvulescu, semnată de către d-nii Hagi Teodorachi și N. Georgescu cari avea semnătură socială, era bine dată și deci A. Săvulescu putea face toate actele arătate în procură și că chiar dacă nu s'ar fi arătat dreptul de a face apeluri, recursuri, etc., totuși potrivit disp. art. 36 din legea avocaților, procura dată unui avocat îi acordă dreptul de a face și luă orice măsuri cu caracter judiciar și procedural, chiar dacă nu se indică în mod special toate aceste drepturi, că deci, hotărând că d-l avocat A. Săvulescu poate numai să reprezinte Banca, fără însă a avea dreptul de a face apel, a violat textele de mai sus arătate, comitând în același timp și o denaturare a sensului și literei procurii invocate.

Considerând că, potrivit art. 89 și 90 cod. comercial, actul constitutiv sau statutele societăților trebuie să arate printre altele și cari sunt persoanele cari au semnătură socială.

Considerând că, potrivit acestor dispozițiuni, în speță, în statutele Băncii de Scont a României, s'a prevăzut la art. 29 că consiliul va hotărî persoanele cari pot semnă valabil pentru Bancă, precum și că orice act urmează să poarte două semnături. Că de asemenea mai departe, în baza art. 38 se prevede că în ce privește reprezentarea înaintea justiției și a autorităților publice, Banca va fi reprezentată prin persoanele delegate de către consiliul de administrație prin procuri speciale sau generale.

Având în vedere că, din aceste acte și după cum rezultă și din petiția adresată Curții de fond, apelul făcut de Banca de Scont a României a fost introdus de două persoane, anume Al. Săvulescu și A. Stoenușca ca reprezentanți ai ei pe baza autorizațiunii dată de consiliul de administrație. Că în adevăr, din extrasul de proces-verbal No. 5 din 8 Martie 1928, se vede că, Banca de Scont, a prevăzut că semnătura socială cu dreptul de a angaja în mod valabil Banca, s'a acordat printre altele persoane, și directorului serviciului contencios Al. Săvulescu, cu drept de primă semnătură, și Anton Stoenușca avocat, cu drept de a doua semnătură.

Că, tot în același proces-verbal s'a mai specificat că actele cari angajează banca, nu pot fi semnate în mod valabil, decât purtând două semnături.

Considerând că, din citatele dispoz. a statutelor Băncii de Scont, rezultă că apelul Băncii de Scont pentru a fi valabil, nu putea fi făcut decât de două persoane, dintre cele cărora li se acordase semnătura socială, apel care să poarte astfel două semnături.

Că, întrucât se constatase de către instanța de fond că semnătura unuia dintre reprezentanții societății, în

cererea de apel și anume a d-lui A. Stoenușca, nu fusese proprie și deci valabilă numai o singură semnătură, aceea a d-lui A. Săvulescu, cu dept cuvânt apel urma să fi socotit ca nul.

Că, în ceia ce privește susținerea recurentei că din moment ce d-l A. Săvulescu avea o procură a reprezentă Banca înaintea instanțelor judecătorești, precum și a face în mod valabil un apel, recurs, etc. procura dată de două persoane autorizate de consiliul de administrație, cu drept de a angaja banca, *nu poate fi întemeiată*, deoarece, pe deoparte, de nicăieri nu rezultă că cele două persoane și anume Hagi Tudorache și M. Georgescu, cari dăduseră acea procură, și cari ar fi avut dreptul de semnătură socială, puteau transmite acest drept de a semnă și către alte persoane printr'o simplă procură, fără formalitatea votului consiliului și publicarea în Monitorul Oficial, conform art. 96 c. com., iar pe de altă parte, această procură nu putea acoperi neregularitatea apelului, apel care era făcut în virtutea altui mandat, dat de o altă persoană.

Că, în asemenea condițiuni, bine și fără a violă vreun text de lege, Curtea de fond a hotărît că apelul, în condițiunile în cari a fost introdus, era nul, așa că, cu drept cuvânt a admis incidentul, ridicat de intimati și l-a anulat ca atare.

Că deci, motivul de casare este nefondat și prin consecință a se respinge recursul.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul făcut, etc.

* * *

NOTA. — Deciziunea de mai sus, este de o importanță netăgăduită prin soluțiunile pe care supremul colegiu le adoptă în legătură cu reprezentanța societăților anonime și în deosebi cu reprezentanța judiciară a acestor societăți.

Pentru o mai bună înțelegere a chestiunilor de drept, asupra cărora înalta instanță s'a pronunțat, este necesară o expunere a situațiunii procesului ca și indicarea tutelor elementelor de fapt și de drept, care au servit la formularea soluțiunilor juridice cuprinse în deciziune.

Era vorba de un apel făcut și semnat pentru Banca de Scont de către două persoane care conform autorizațiunii consiliului de administrație, publicată în Monitorul Oficial, aveau semnătură socială. Apelul este făcut și semnat de către acele două persoane, în calitatea lor de purtătoare a semnăturii sociale, fapt care rezultă din însăși textul apelului în care se invocă autorizațiunea consiliului de administrație, indicându-se no. procesului-verbal respectiv al consiliului și Mon. Of. în care s'a publicat.

Cu ocazia judecării apelului, s'a constatat că una din semnături nu era proprie, ceea ce însemna că apelul purta numai o semnătură aparținând uneia din persoanele care avea dreptul să semneze pentru societate.

În fața acestei noi situațiuni, s'a ridicat chestiunea nulității apelului ca fiind semnat de o singură persoană; și în sprijinul acestei nulități s'a invocat un articol din statute în puterea căruia orice act pentru a angaja valabil societatea, trebuie să poarte semnăturile a 2 din persoanele special autorizate de consiliul de administrație în acest sens.

Față de faptul că apelul fusese semnat de cele 2 persoane în calitatea lor de posesoare a semnăturii

sociale și că una din semnături nu era proprie, pecetluia definitiv soarta apelului; de aceea, pentru salvarea intereselor societății legate de acest apel, în combaterea incidentului ridicat de intimat, avocatul societății a produs o procură prin care cu mult înainte de introducerea apelului, două din persoanele care aveau semnătura socială, autorizaseră pe seful contenciosului, care semnase apelul și a cărui semnătură era proprie, să reprezinte societatea în fața instanțelor judecătorești, putând face apeluri, etc., procură dată sub formă autentică.

Intimatul însă a combătut valabilitatea procurii ca și dreptul procuratorului de a face și semnă un apel pentru societate pe baza acestei procuri, invocând un alt articol din statute, în baza căruia persoanele desemnate de consiliu să reprezinte societatea în fața instanțelor, au numai reprezentanța judiciară a societății înțelesă în strict sens, adică numai dreptul de a pune concluziuni orale, nu și dreptul de a exercita în numele societății diferitele căi de atac.

În contra acestui mod d a interpreta și aplica respectivul articol din statute, s'a invocat de către societatea apelantă art. 36 din legea avocaților care conferă avocatului dreptul să ia pentru mandat orice măsuri cu caracter procedural și juridic, chiar când procura ar fi vagă sau nu ar preciza drepturile acordate mandatarului.

La această obiecțiune s'a replicat că legea avocaților are în vedere numai persoanele fizice nu și persoanele morale sau juridice, și că în tot cazul procura nu e valabilă deoarece dreptul la semnătură socială nu poate fi transmis, fără respectarea publicității cerută de codul comercial și în sprijinul acestei teorii, s'a invocat o anumită doctrină franceză care într'adevăr, după cum vom vedea, consideră intransmisibil dreptul de a angaja societatea prin folosirea semnăturii sociale, însă în speță discuțiunea poartă asupra unei chestiuni cu totul alta.

Curtea de apel îmbrățișează punctul de vedere al intimatului anulând apelul ca purtând numai o semnătură, iar în ce privește procura dată de societate, Curtea, interpretând în mod strict dispozițiunea referitoare la reprezentarea societății în justiție, neagă avocatului ca reprezentant al societății, dreptul de a face și semnă un apel pentru societate.

Curtea de Casație, aderă în totul la soluțiunea dată de instanța de apel, incidentului de inadmisibilitate, a apelului, apropiindu-și considerentele de drept ale Curții de apel și modul de interpretare a celor două articole din statute. Pentru aceste motive ca și pentru considerațiunea că „de nicăeri nu rezultă că cele două persoane care dăduseră acea procură și care ar fi avut dreptul de semnătură socială, puteau transmite acest drept de a semnă și către alte persoane printr'o simplă procură fără formalitatea votului consiliului și publicarea în Mon. Of. conform art. 96 c. com., Casația confirmă hotărârea instantei de apel.

* * *

Chestiunile de drept rezolvate de Casație, demne de toată atențiunea prin importanța soluțiilor adoptate, sunt următoarele:

1) Intransmisibilitatea semnăturii sociale fără votul consiliului și publicarea conform art. 96 c. com.

2) Dreptul de a reprezenta o societate în justiție implică o transmitere a semnăturii sociale, și în consecință trebuiesc îndeplinite formalitățile legale în ce

privește aprobarea consiliului și publicitatea prin Monitorul Oficial.

3) Reprezentarea în justiție a societății prin procură dată de doi administratori, având semnătură socială, nu conferea procuratorului și dreptul de a face apel, ci numai dreptul de reprezentanță judiciară proprie zisă; cu alte cuvinte, dreptul de reprezentanță înaintea justiției, conferit unei persoane, de consiliul de administrație prin procură, în baza statutului, trebuie interpretat în sens restrictiv.

4) Un apel semnat de o persoană într'o anumită calitate sau pe baza unui mandat determinat, nul pentru nevalabilitatea mandatului sau lipsa calității de a face sau a-l semnă, nu e valabil dacă semnatarul apelului mai avea dreptul de a-l semnă în altă calitate sau pe baza altui mandat, din moment ce în apel nu se arată această calitate sau mandat.

1) În ce privește prima chestiune, soluțiunea Casației este justă și conformă cu legea. Mandatul administratorilor este netransmisibil, el fiind intuitu personae și în consecință oficiul încredințat acestora se exercită persoal, fiind inadmisibilă substituiri de altor persoane străine sau ca administratorii să-si acorde împuterniciri reciproce (*Vivante*, dr. com. II, No. 529 p. 266; *Houpin et Bosvieux*, Tr. gen. des soc. II, No. 890; *L. C. et R.*, Dr. com. II, No. 836 bis; *Arthuys*, Tr. des soc. com, II, No. 565; *Rousseau*, Soc. No. 939).

Dacă mandatul acesta este personal, și netransmisibil, cu atât mai mult nu se poate transmite dreptul conferit de consiliul de ad-ție onora din membrii săi, de a administra societatea și a o angaja față de terți, semnând valabil în numele și pe seama societății. Semnătura socială este un element atât de important și indispensabil pentru administrația societății, încât un statut care nu ar prevedea cine are această semnătură, nu trebuie aprobat de tribunal și deci o asemenea societate nu poate fi autorizată a funcționa; de aceea, printr'alte modificări sau schimbări, pentru care art. 96 prescrie obligațiunea publicării în Monitor este și semnătura socială, oridecâteori intervine o schimbare între persoanele cari sunt autorizate de consiliu să semneze valabil în numele societății.

De aceea, dacă acei care au semnătură socială, în nici un caz nu pot cedă altor persoane, dreptul acordat lor de consiliu de a semnă pentru societate, când consiliul de ad-ție acordă semnătura socială altor persoane decât acelor care au avut-o până în acel moment, pe lângă aprobarea conformă a consiliului, este necesară publicarea autorizației în Monitorul Oficial, aceasta pentru a înlesni desfășurarea unei activități normale între societate și terții care sunt sau vor să intre în raporturi cu societatea.

2) Cea mai importantă chestiune ridicată și rezolvată de Casație într'un sens, care, după părerea noastră, este greșit, este aceea de a se ști dacă acordarea dreptului de reprezentanță judiciară unor persoane străine, echivalează sau nu cu acordarea unei semnături sociale și în consecință dacă acest drept se acordă de acei care au semnătura socială sau numai de consiliu și deci dacă această autorizație trebuie sau nu să fie publicată în prealabil în Monitorul Oficial.

Casația a rezolvat această problemă juridică din materia societăților, importante prin efectele pe care soluția dată le comportă în practică, în sensul că dreptul de a semnă un apel, prin procură dată unui avocat, reprezintă în realitate dreptul de semnătură so-

cială și în consecință o asemenea procură nu poate fi dată decât prin votul consiliului de ad-ție, iar pentru valabilitatea ei, este necesară publicarea ei în Monitorul Oficial.

Prin urmare, pentru ca o procură dată unui avocat să fie valabilă, trebuie ca această procură să emane dela consiliul de administrație și să fie publicată în Monitorul Oficial.

Credem că se face o confuziune atunci când Casația spune că pentru valabilitatea procurii dată avocatului societății, era nevoie de votul consiliului și publicarea în Monitor, deoarece printr-o asemenea procură nu este vorba despre o transmitere a semnăturii sociale, cum greșit susține Casația și deci necesitatea îndeplinirii a celor două condițiuni, devine discutabilă în drept.

Intr'adevăr, statutele societății determină modul în care trebuie să fie alcătuită semnătura socială, și cine anume are drept la semnătura socială; ori e notoriu că semnătura socială nu poate fi modificată în elementele ei constitutive, de către consiliul de administrație, ci numai de adunarea generală, această modificare echivalând cu o modificare a statutului, prin urmare dacă statutele acordă semnătura socială, la doi administratori, nu este permis consiliului să însărcineze cu reprezentarea societății, de exemplu, pe directorul și casierul societății, sau pe avocatul societății; singurul drept al consiliului este de a schimba persoanele având semnătura socială cu altele făcând însă parte din categoria persoanelor indicate de statut.

Însă, dacă semnătura socială nu este transmisibilă altor persoane decât cu autorizația consiliului și publicarea în Monitorul Oficial, nimic nu se opune la acordarea unui mandat limitat la o anume afacere sau o categorie anumită de afaceri sau acte altor persoane decât acelea indicate de statute ca putând avea dreptul la semnătura socială; în acest caz, aceste persoane nu mai au calitatea de reprezentante legale și statutele ale societății, obligând societatea conform statutelor, ci prepuși sau mandatar pentru afaceri determinate, angajând societatea prin activitatea desfășurată în interesul societății, în această calitate, și nu în calitate de purtătoare a semnăturii sociale, deoarece asemenea persoane, din moment ce nu sunt prevăzute de statut printre acele care au dreptul la semnătură socială, nu pot obține această semnătură, chiar dacă ar fi autorizate de consiliu și această autorizație s'ar publica conform legii, în Monitorul Of.

În cazul ce ne interesează, era vorba de o procură dată de purtătorii semnăturii sociale, avocatului societății și cu toate că șeful serviciului contenciosului avea semnătură socială împreună cu un alt avocat, totuși din moment ce procura era dată numai șefului contenciosului, incontestabil că nu mai este vorba despre acordarea sau transmiterea semnăturii sociale, deoarece pentru angajarea societății, era nevoie conform statutelor, de două semnături, și deci oricât de categoric ar fi fost votul consiliului, șeful contenciosului nu avea dreptul singur la semnătură socială și în consecință, procura sa neconferindu-i calitatea de reprezentant legal al societății, el nu angajă prin actele lui societatea în orice afaceri, așa cum o angajează actele acelora care au semnătura socială și care având dreptul să angajeze societatea prin semnătura lor, contractează cu terții.

O asemenea procură reprezintă încăodată un mandat limitat la anumite afaceri interesând societatea, în speță dreptul de a reprezenta societatea în justiție

și nu conferă procuratorului dreptul de a administra societatea, drept care aparține numai reprezentanților legali ai societății.

În Franța s'a tranșat de mult în scris afirmativ, chestiunea dacă un consiliu de administrație, are facultatea să-și substituie în anumite acte sau afaceri alte persoane chiar străine de societate și aceasta chiar dacă nici o dispozițiune statutară nu ar permite în mod expres o asemenea substituție și problema a fost rezolvată în modul arătat, pe temeiul art. 1994 c. c. fr., (*Thaller et Pic*, No. 654; *Houpin et Bosvieux*, loc. cit.; *L. C. și R.*, loc. cit.; *Arthuys*, loc. cit.).

De asemenea în Franța există o lege din 24 Iulie 1922, prin care se acordă în mod excepțional administratorilor delegați, când statutul nu se opune dreptul de a-și substitui pe director sau un mandatar străin de societate, rămânând însă responsabili față de societate de actele acestora; aceștia la rândul lor sunt în drept să-și substituie alte persoane, însă numai pentru anume acte determinate și aceasta pe baza art. 1994 c. c.

În doctrina italiană și română, chestiunea a preocupat mai puțin pe autori, tocmai pentru motivul că mandatul administratorilor în dreptul nostru are un caracter strict personal, și de aceea reprezentanța societății este netransmisibilă.

Cu toate acestea nici un motiv nu se opune ca administratorii unei societăți să însărcineze pe unul sau mai mulți prepuși cu conducerea succursalelor sau agențiilor, chiar dacă statutele nu prevăd în mod expres dreptul administratorilor de a se servi de reprezentanți comerciali sau de alți auxiliari în interesul societății și în cadrul activității ei.

Prin angajarea de asemenea reprezentanți, administratorii nu încetează un singur moment de a fi reprezentanți legali ai societății, după cum nici un moment această calitate a lor nu se confundă cu aceea a auxiliarilor de care se servesc, funcțiunile îndeplinite de unii ca organ constituțional al societății, diferind de funcțiunile îndeplinite de alții în desfășurarea activității societății.

Din considerațiunile de mai sus rezultă că prin procura dată avocatului societății, se instituia un reprezentant judiciar pentru societate, ceea ce era perfect legal și conform statutelor.

Nu de mult, Curtea de Apel din București s. III (4 Dec. 1929, *Curierul Judiciar* 1930, p. 312) a avut ocazia să se pronunțe într'un caz oarecum analog cu acela de mai sus, principiul de bază fiind același.

O societate contestă valabilitatea obligațiunilor contractate de un funcționar al său, pentru motivul că în conformitate cu statutele, societatea nu putea fi angajată de către o singură persoană, în speță un funcționar al societății, ci de două persoane, care trebuiau să aibă semnătura socială.

Pentru a respinge această pretențiune a societății, Curtea admite pe lângă mandatul expres conferit prin statute, și posibilitatea unui mandat tacit, a cărui existență se poate dovedi cu orice probă.

Ori, acest funcționar care încheie diferite operațiuni pentru societate, era tocmai un prepus al ei, în care calitatea angajă valabil societatea, fără ca prin aceasta să se susțină că avea și semnătură socială sau că lucra ca reprezentant legal al societății; deși nu avea o asemenea semnătură, totuși actele pe care le încheia în calitate de prepus al societății, el lucrând ca prepus al societății, pentru anumite afaceri.

Aceleași considerațiuni și raționamente juridice se

aplică și în cazul unei procuri de reprezentare judiciară, neexistând nici o deosebire între un mandat limitat la o sferă determinată de acte pe care consiliul îl acordă unei terțe persoane și mandatul dat unui avocat de a reprezenta societatea în justiție.

Iată motivele pentru cari socotim complet neînțemeiat punctul de vedere al Casației, care în procura în chestiune, vede o transmitere a semnăturii sociale, și deci pentru valabilitatea unei asemenea procuri crede necesar votul consiliului și publicarea ei în Monitorul Oficial, pe când în realitate o asemenea procură nu are nici o legătură cu semnătura socială, prin ea procuratorul neobținând dreptul de a administra societatea și a o obliga față de terți.

Dacă o asemenea procură ar implica o transmitere de semnătură socială, incontestabil că ar fi necesară aprobarea consiliului de administrație și publicarea ei în Monitorul Oficial, ceace însă am văzut că nu corespunde adevărului.

Însă, dacă o procură de reprezentare judiciară nu înseamnă o transmitere de semnătură socială, care sunt condițiile pentru ca o asemenea procură să fie valabilă? Mai e necesar votul consiliului și publicarea ei în Monitor?

Flecând dela principiul dedus din art. 96 cod. com., care indică ce anume modificări sau schimbări aduse statutului trebuiesc publicate, concluzia ar fi că o procură judiciară nu trebuie publicată.

Intr'adevăr, deși indicarea cazurilor din art. 96, are caracter demonstrativ, din cuprinsul lui ca și din lucrările preparatorii ale codului comercial, se deduce că legiuitorul a înțeles să supună publicității toate modificările sau schimbările intervenite în cursul vieții unei societăți, în legătură cu administrația ei, interesând deci de aproape pe terți.

Astfel, oridecâteori intervine o schimbare de persoane care au dreptul la semnătură socială, aducerea acestei schimbări la cunoștința terților este necesară, pentru ca aceștia să știe cu cine pot trata și contracta în mod valabil.

De asemenea mandatul dat reprezentantului comercial interesează pe terți din același punct de vedere și de aceea, publicarea lui e necesară. (Codice di comm IV, *Marghieri*, No. 133, 134).

Dar mandatul judiciar, intră în prevederile art. 96 și deci publicarea lui e necesară?

Deși până acum, doctrina nu a discutat această chestiune, în aparență lipsită de importanță, dar în practică de o vădită însemnătate, ceace rezultă din însăși deciziunea ce adnotăm, după părerea noastră un asemenea mandat prin care se acordă unui avocat, reprezentanța judiciară a unei societăți, nu intră sub aplicațiunea art. 96 c. com., de oarece, spre deosebire de un mandat comercial, acest mandat nu e de natură să intereseze pe terți în prealabil, căci mandatul de a reprezenta o societate în justiție se exercită fie în momentul în care societatea este adusă de un terțiu în fața justiției sau în momentul în care societatea acționează pe un terț sau, în sfârșit, când ia o măsură de apărare a intereselor sale într'un proces și prin urmare, terțul știe că în oricare din aceste situațiuni, societatea se va apăra printr'un avocat; pe terț nu-l interesează persoana acestui avocat până în momentul în care societatea compare ca parte litigantă și când singurul său drept este de a cerceta regularitatea procurii spre a vedea dacă într'adevăr, societatea și-a manifestat în mod serios și conform legii voința de a fi reprezentată în justiție prin procurtor.

Care ar fi scopul publicării acestei procuri în Monitor și ce interes ar avea terțul, ca parte în proces, ca procura să fie publicată în Monitor și deci ce prejudicii ar avea el din lipsa unei asemenea publicări, încât să o opună societății și deci să conteste avocatului calitatea de a reprezenta societatea, deși procura întrunește condițiile și elementele unei manifestări de voință, valabile și producătoare de efecte juridice?

Din punctul de vedere al naturii juridice, există de sigur o mare deosebire între reprezentanța judiciară și reprezentanța propriu zisă administrativă a societății, căci pe când reprezentanța judiciară și actele săvârșite de avocat sau de administratori, în exercitarea acestei reprezentanțe au de scop să constate, să consfințească existența unor drepturi sau obligațiuni rezultând din activitatea comercială a societății, reprezentanța administrativă a societății se confundă cu însăși această activitate, întrucât de această reprezentanță se folosește societatea ca și terții, cu ocazia afacerilor încheiate în cadrul obiectului societății, în lipsa ei societatea neputând lucra.

Iată motivele pentru care credem că procura dată unui avocat de a reprezenta o societate în justiție, nu intră sub aplicațiunea dispozițiunii art. 96 c. com.

În sistemul noii legi pentru accelerarea judecăților s'ar deduce, judecând după art. 2 care prevede în cazul persoanelor juridice ca reclamante, necesitatea indicării No. din Monitorul Oficial în care este publicată împuternicirea reprezentanților lor, că ar fi necesară o asemenea publicație.

Credem că din această dispozițiune de ordin procedural nu suntem în drept a trage o concluziune atât de importantă, întrucât e dela sine înțeles că o asemenea indicare e suficientă, în cazul când procura este publicată, sau când acțiunea se face chiar de către administratorii societății, având semnătură socială.

Dar afară de aceste considerente, credem că în practică ne-am lovi de dificultăți imense dacă pentru fiecare procură de reprezentare am pretinde prezentarea ei tribunalului comercial în vederea facerii cuvenitei publicații în Monitor, deoarece sunt cazuri când trebuiesc luate măsuri urgente pentru salvagardarea intereselor societății, și care deci nu ar suportă întârzierea cu care se fac adesea publicațiile în Monitor și nici a pretinde administratorilor societății a stă la dispoziția avocatului în orice moment, când prezența lor ar fi necesară.

Iată motivele pentru care după părerea noastră, procura de reprezentare în justiție, nu necesită publicarea ei în Monitor, pentru a fi valabilă în fața instanțelor judecătorești.

În legătură cu aceiași chestiune, rămâne să vedem dacă o procură, pentru a fi valabilă, trebuie să emane dela consiliul de administrație, așa cum susține Casația, sau e suficient să fie dată de persoanele cari au dreptul să oblige societatea.

Casația a căzut în eroare, pentru motivul că în acordarea unei procuri a întrevăzut transmiterea semnăturii sociale și deci în mod firesc a decis că pentru un asemenea act este necesar votul consiliului.

Cum însă în cele de mai sus, am demonstrat că printr'o procură nu se conferă semnătura socială, indiscutabil că votul consiliului nu mai e necesar, administratorii societății cari au dreptul să angajeze societatea valabil prin actele lor, putând acordă o asemenea procură.

De altfel, în practică ar fi greu de respectat o asemenea condițiune, deoarece ar însemna ca oricând ori un caz urgent ar reclama apărarea unei societăți în fața justiției, să se procedeze la convocarea consiliului de administrație, ceea ce de multe ori nu e tocmai o operațiune ușoară, mai ales când în lipsa unor administratori, nu se poate întruni numărul necesar spre a se delibera în mod valabil.

Afară de aceasta, din moment ce administratorii unei societăți obligă societatea în orice afaceri, nu vedem pentru care motive, aceștia să nu poată însărcina o persoană cu apărarea intereselor societății în fața justiției.

3) În ce privește chestiunea de a se ști dacă avocatul investit în mod regulat cu reprezentanța judiciară a unei societăți și când statutul societății acordă consiliului dreptul de a însărcina pe o persoană cu o procură specială sau generală, de a reprezenta societatea în justiție, are un drept de reprezentanță judiciară generală sau numai dreptul de a pune concluziuni orale, fără a putea exercita în numele societății, diferitele căi de atac, credem că orice discuțiune este complet inutilă, legea avocaților lărgind în interesul împlicinaților, ideea de reprezentanță în fața justiției, prin aceea că acordă avocatului procurator, dreptul să ia în folosul clientului orice măsuri de ordin procedural sau judiciar, prin urmare, dreptul de a exercita orice cale de atac, chiar când procura dată nu ar conține nici o precizie în privința drepturilor conferite avocatului.

Prin urmare, când statutul acordă consiliului de administrație dreptul de a împuternici pe un avocat să o reprezinte în fața justiției, înseamnă că acest avocat este investit cu o reprezentanță judiciară generală, în cel mai larg sens și înțeles al ideii de reprezentanță judiciară.

4) Referitor la chestiunea dacă un apel nevalabil pentru lipsa de calitate a semnatarului, poate fi declarat valabil pentru motivul că semnatarul ar mai avea o altă calitate, deși nărătată în apel, incontestabil, că asemenea calitate, chiar dacă nu ar putea fi contestată, nu poate valida apelul făcut și semnat într-o calitate nedovedită și deci soluția Casăției este justă.

Acestea le-am avut de spus asupra interesantei decizii a Inaltei Curți și supra soluției adoptată într-o foarte importantă chestiune în materie de reprezentanță judiciară a societăților anonime.

E. CRISTOFORIANU
Avocat

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SECȚIA IV-a

Audiența dela 13 Octombrie 1931

Președinția D-lui N. RACOVICIANU, Consilier

Alex. Cristescu cu Elena Cristescu

Decizia civilă No. 366 bis.

Urmărire generală de venituri. Legea din 11 Iulie 1930 privitoare la urmărirea silite ale bunurilor imobiliare. Art. 9. Dacă este aplicabilă și urmărirea de venituri.

Dispozițiunile art. 9 ale legii din 11 Iulie 1930, privitoare la urmărirea silite imobiliare, potrivit cărora, în urmărirea silite ale bunurilor imobiliare, instanța judecătorească nu va încredința păstrarea bunurilor nemiscătoare urmărite altuia decât debitorul, decât

dacă din rămânerea bunurilor în stăpânirea debitorului ar rezulta o pagubă pentru creditor, sunt aplicabile numai în cazul urmării silite a însăși bunului nemiscător, iar nu și în cazul când nu se urmărește decât veniturile bunului nemiscător.

Curtea,

Asupra apelului făcut prin petițiunea înreg. la no. 1699 din 29 Ianuarie 1931, de către Alexe Cristescu în contra jurnalului cu No. 26181 din 17 Decembrie 1930 al Tribunalului Ilfov. not., prin care, admitându-se cererea făcută de intimata Elena Cristescu, s'a încuviințat urmărirea veniturilor generale ale imobilului din București, șos. Ștefan cel Mare No. 244, aveau apelantului, spre despăgubirea intimetei Elena Cristescu, de suma de câte 7.000 lei lunar, cât are a lua dela apelant, ca pensie alimentară cu începere dela 6 Februarie 1930, data introducerii acțiunii de divorț și până la terminarea definitivă a divorțului, numindu-se girant administrator al imobilului, Căpitanul Dan Datatulescu.

Având în vedere actele și lucrările din dosar, cum și concluziunile orale ale părților.

Având în vedere că apelantul Alexe Cristescu cere reformarea jurnalului tribunalului numai în ce privește numirea ca girant administrator al unei alte persoane decât a sa, ceea ce constituie o călcare a dispozițiunilor legii din 11 Iulie 1930, potrivit cărora debitorul urmărit urmează să fie numit în această calitate, renunțând la primul motiv al apelului, prin care tindea la desființarea a însăși măsurii de urmărire încuviințată de tribunal.

Considerând că potrivit art. 9 al legii din 11 Iulie 1930, în urmărirea silite ale bunurilor imobiliare, instanța judecătorească nu va încredința păstrarea bunurilor nemiscătoare urmărite altuia decât debitorul, decât dacă din rămânerea bunurilor în stăpânirea debitorului ar rezulta o pagubă pentru creditor.

Că din dispozițiunile acestui text de lege și din întreaga economie a ei, rezultă că dispozițiunile acestui articol caută a fi aplicate numai în cazul urmării silite a însăși bunului nemiscător, iar nu și în cazul când nu se urmărește decât veniturile bunului nemiscător, caz în care, potrivit art. 483 pr. civ., tribunalul are alternativa a dispune, după împrejurări, sau ca veniturile bunului nemiscător să se verse de chiriași direct la Cassa de depuneri și consemnațiuni, fiind nule de drept, potrivit art. 484 pr. civ., orice plăți de chirie sau arezi făcute de aceștia datornicului, sau să numească un girant special, care să administreze bunul nemiscător și să încaseze veniturile pe care, prin mijlocirea tribunalului, să le verse la Cassa de depuneri și consemnațiuni, numire care, în nici un caz nu poate fi făcută în persoana debitorului, acestuia, potrivit art. 484 pr. civ., fiindu-i interzis orice amestec în administrarea bunului nemiscător sub sancțiunea nulității de drept a actelor de închiriere sau arendare ce le va face, cum și a perceperei chiriilor sau arenzilor ce se vor datora, altfel socotind legiuitorul că interesele creditorului urmărit ar fi periclitat, dacă debitorul ar mai putea încheia contracte, cu privire la administrarea imobilului, de închiriere sau arendare, pe care a socotit că le-ar face în fraudă creditorului urmărit, sau a percepe veniturile imobilului urmărit, pe care și le-ar fi putea însuși.

Că, întrucât, în speță, este vorba de o urmărire generală de venituri, cererea apelantului debitor urmărit de a i se încredința administrarea bunului ale căror venituri generale sunt urmărite, neputând fi admisă, motivul de apel este nefondat și apelul urmează să fie respins ca atare.

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier Ștefan P. Mihăileanu, Curtea respinge ca nefondat apelul.

(ss) N. Racovicianu, Camil Demetrescu, Ștefan P. Mihăileanu.